

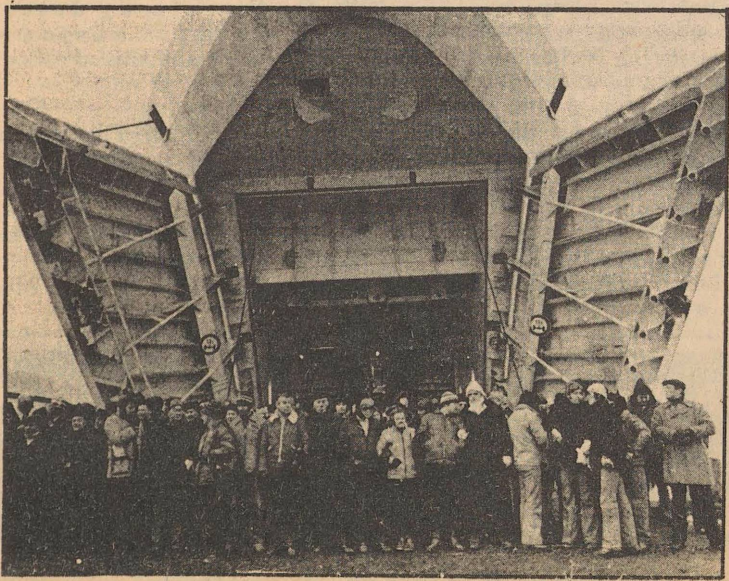
debt

STUDENTAVISA I TROMSØ

Organ for Tromsø-studentane

2. årgang - Nr. 1 - 1977

*Kamp nytter, -
full siger for
bryggearbeidarane*

Rett før avisa gjekk i trykken, kom meldinga om at bryggearbeidarane hadde fått kjempa gjennom alle krava sine, og fått attende den gamle avtalen sin. På mange vis var denne sigeren historisk for den norske arbeiderklassen, og syner klårt at berre ei konsekvent kampline fører fram i slike konflikter. - Se oppsummering av streiken inne i avisa.

DEN INTER- NASJONALE KVINNE- KAMPDAGEN

8. mars er den internasjonale kvinnekampdagen. Den dagen då kvinner og menn demonstrerer mot kvinneundertrykking og syner solidaritet med undertrykte kvinner i andre land.

I dei siste åra har fleire og fleire over heile verda gått i lag og demonstrert for rettvise kvinnekrav. I år vil 8.mars-komiteen arrangere eit demonstrasjonstog.

Mange kvinner og menn har allerede slutta opp om komiteen sitt arbeid, og for å føre fram krava er det viktig at mange slutter seg til arbeidet og går i 8. mars komiteen sitt tog. Sjå siste sida.

INTENSIVÉR KAMPEN, - VEDTA GENERALSTREIK!

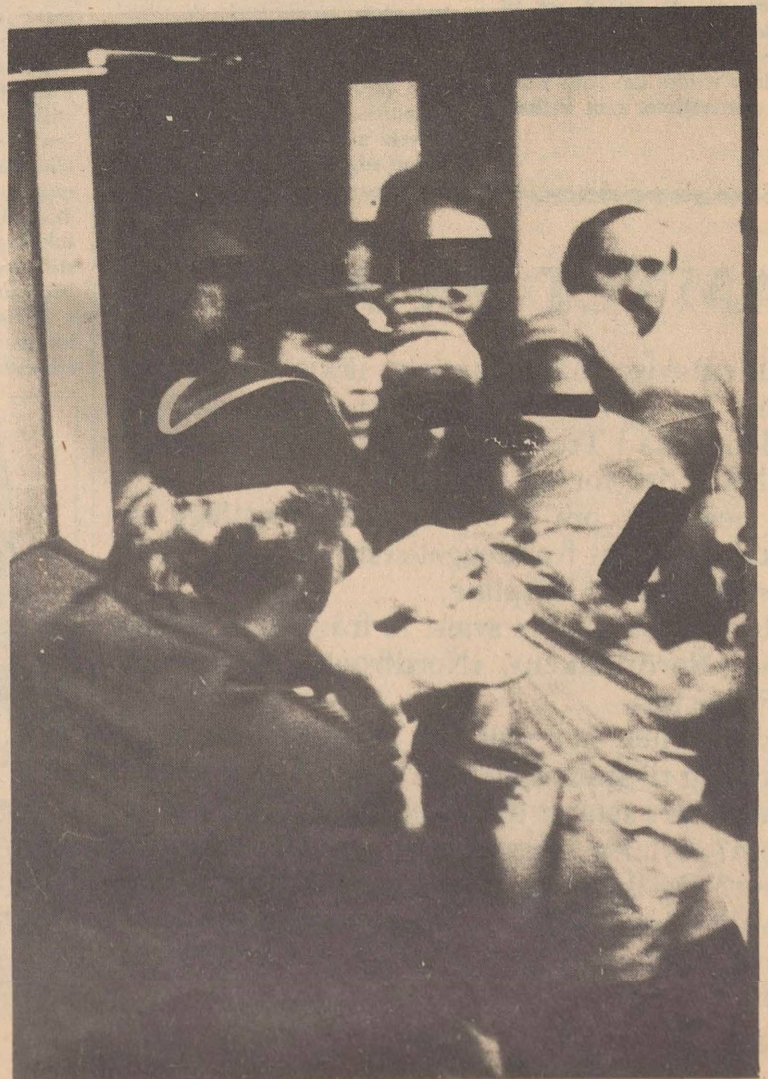
Dette er overskrifta på ein artikkel frå Progressiv Front inne i avisa (sjå midtsidene)

ressiv Front, oppsummerar USV aksjonane før jul, og rettar skarp kritikk mot NKS og aksjonskomiteen. Desse svarar i eigne innlegg.

Suspensjonssaka og dei åtaka som er retta mot studentane sine demokratiske rettar i samband med denne, er hovudsak i denne avisa også.

Sjå og intervju med Bjørg Utnes, studentrepresentant i Samskipnadsstyret, og leiar-artiklane på side 2.

Utanom artikkelen frå Prog-

STUDENTAVISA I TROMSØ

Organ for studentene ved
Universitetet i Tromsø.

Redaksjon:
Anne-Grete Sandbukt og Anton
Myhra (ansvarlege). Åse Hansen,
Jostein Karlsen, Einar Nøstvik og
Roald Larsen.
Redaksjonen avslutta 3.2.77.

Adresse: c/o Studentutvalet,
Kaigata 3a, 9000 Tromsø

Trykt 1700 eksemplar av
a/s Nye Troms, 9220 Moen

USV SI ROLLE I SUSPENSJONSSAKA

USV har no kome med si oppsummering av suspensjonssaka, (sjå midtsidene) - ei relativt omfattande oppsummering. Inntil no, er dette det einaste USV som organisasjon har prestert i denne saka, og det er altså gått tre månader sidan suspensjonen var eit faktum.

Oppsummeringa går i hovudsak ut på å taka avstand frå den aktive kampen mot suspensjonen, og lanserer ei line for å sabotera kampen mot dei åtaka som følgde denne. Dette til tross for at USV uttrykkjer formell stønad til dei krava som er reist. USV meiner at aksjonane ikkje har tent studentane sine interesser, eller

deira stilling generelt. Dette må jo passe rektor Holt bra, - no har dei «ansvarlege» studentane følgd oppmodinga hans om å taka avstand frå aksjonane. Dette er ein klår freistnad på å splitta studentmassane, og slik fungerer USV si oppsummering som ei gåvepakke til reaksjonen, representert gjennom universitetsstyret og samskipnadsstyret. USV har tydeleg ikkje skjona at einskap er ein sentral føresetnad for å vinna kampen mot dei raksjonære åtaka på dei demokratiske rettane våre. USV ser det ikkje som primært viktig å snart koma fram til korleis ein vidare skal gå fram for å slå attende Haugli & co sine framstøt.

Viktigare tykkjest tydelig å vera å etablera eit kritisk forhold til det som tidlegare er gjort. Og her slepp jo USV å kritisera seg sjølv. Grunnen skulle vel vera klår.

Ei mistenkeliggjering av aksjonane og målet med dei, tykkjest å vera eit poeng for USV. Faktisk var ikkje USV til stades på det hovudallmøtet som vedtok krava og demonstrasjonane, og har i svært liten mon gjort noko konstruktivt i samband med kampen som har vore ført. Ein av grunnane som vart gjevne for USV sitt fråver, var at dei fleste i USV var dregne frå byen då aksjonane fann stad. Ein annan grunn, og ein av dei tinga som

USV lanserer som hovudankepunkt, var ein løpeseddel frå NKS, som peika på USV si rolle i suspensjonssaka. Denne løpeseddelen vakte reaksjonar i USV, og var altså ein grunn til å halde seg vekk frå aksjonane. Det er då viktigare for USV å markera si haldning til NKS, enn å taka aktivt del i kampen for krav som er viktige og riktige, og som eit fleirtal av studentane står bak.

Det som no er viktig, er å samla seg i einskapelege aksjonar mot alle åtak på dei demokratiske rettane våre. Berre når vi slær oss ei hand, kan vi sigre i kampen mot reaksjonen.

VEDTA GENERALSTREIK

Som i siste nummer før jul er suspensjonssaka hovudoppslaget også i dette nummer av Studentavisa. Dei overgrep mot studentane sine interesser som har skjedd under og i samband med denne saka, er så grove at studentane må bruke alle dei mulighetane vi disponerer over for å reise motstand mot desse åtaka. Men sjølv om studentavisa utan tvil er eit viktig reiskap i denne kampen, er det bare ein del av dei resolutte opptreda frå studentane som kan føre denne kampen til seier. Diskusjonen om korleis kampen

vidare skal førast, går føre seg når dette skrivas, og den vil haide fram når avisa kjem ut. Studentavisa støttar fullt ut Progressiv Front sine paroler i denne saka. Den einaste kampformen som står i forhold til dei angrep som er retta mot oss er generalstreik, og dette er den einaste aksjonsformen som kan slå desse åtaka tilbake. Det er illusjonsmakeri å stole på «studentvenlege delar av styret», eller på andre måtar ha von om velvilje frå

samskipnaden og universitetsleiinga. Poli-tiaksjonen mot studentane talar sitt tydelege språk om dette, og må fjerna det som eventuelt måtte sitte att av slike forsonande tankar.

Vi oppfordrar difor alle studentane til aktivt å ta del i desse viktige diskusjonane, og gjere vedtak om generalstreik på heile universitetet.

Den einaste kampformen som står i forhold til dei angrepsom er rettamot oss

er generalstreik, og dette er den einaste aksjonsformen som kan slå desse åtaka tilbake.

Vi oppfordrar difor alle studentane til aktivt å ta del i desse viktige diskusjonane, og gjere vedtak om generalstreik på heile universitetet.

KONTAKTER TIL STUDENT- AVISA

For at studentavisa skal fungere som en avis for hele universitetet, trenger vi kontakter rundt om på de forskjellige byggene. Disse skal følge med i hva som er aktuelle saker til enhver tid på de ulike plassene, og gi avisen tips om det. Kontaktene bør også selv kunne lage stoff og samle opp de opplysninger som redaksjonen trenger til sine reportasjer.

Dersom noen er interessert i slike oppgaver, må de melde seg til avisredaksjonen snarest. Bare ved å bygge ut et slikt kontaktnett, kan avisen dekke det som rører seg på universitetet som helhet.

FRÅ TINGET

Vi må kjempe aktivt og enhetlig mot deres diktering. Suspensjonssaka viste at studentene var villige til å kjempe og stå på kravene. Haugli/Holt mener helt riktig at SU og allmøtene muliggjør effektiv kamp mot de studentfientlige tiltak som settes i verk. Derfor ønsker Haugli/Holt å få bort allmøtene, noe som vil hindre diskusjon og enhet blant studentene. Og de ønsker et urnevalg SU i håp om at de kan få dirigere og influere på valget slik at det blir valgt et konservativt SU. Et SU som vil «samarbeide» med Haugli/Holt. Haugli/Holt vet at studentene og studentenes organ står enhetlig mot alle forsøk på diktering. Derfor prøver Haugli/Holt på alle måter å splitte studentene for å åpen veien til det dikterte urnevalg etter forhåndstallsprinsippet.

Tingrepresentantene er de eneste studenttillitsmenn som er valgt utenom allmøtene. Studentene i tinget (=tinggruppa) er urnevalgt med et fåtall stemmer, mange med tre-fire stemmer.

Haugli/Holt ønsker, i et forsøk på å skyve tilside SU og allmøtene, å tillegge tinggruppa større arbeidsområder. Et slikt forsøk kom klart fram på siste tingmøte, torsdag 27/1-77. På dette møtet skulle det velges folk til valgkomiteer, en komite som kontrollerer og arrangerer urnevalgene (dvs. valg til styret). Komiteen skal i følge reglementet bestå av 2 ansatte, 2 studentar samt direktøren (Haugli) som formann.

Sakspapirene fra styret/administrasjon sa at tinggruppa skulle stille forslag om studentrepresentanter. Men da det er SU/allmøtenes sak å stille studentrepresentanter som skal være ansvarlig ovenfor allmøtene, vedtok tinggruppa enstemmig å ikke stille representanter med denne begrunnelse.

Formuleringa i sakspapirene kunne være en tilfeldig glipp fra administrasjon. Men Rektors

oppførsel da vi la fram saka viste at det ikke var ei tilfeldig formulering. Rektor ble bortimot desperat da vi nekta å stille representanter.

Holt måtte innrømme at tidligere praksis hadde vært å ta kontakt med SU. Men da SU var seint med å svare var det ikke gunstig for administrasjonen å fortsette en slik prosedyre.

Dessuten ville han ikke ha noe med SU å gjøre. Men vi studenter kunne helt selvfølgelig ta kontakt med SU i denne saka.

Da påpekte vi at både den korte tida og at det at SU var vanskelig å finne uten kontor gjorde det praktisk umulig for oss å kontakte SU. Men hovedsaka er at administrasjonen må følge studentenes egen organisering og ikke finne på egne forandringer påpekte vi.

Rektor foreslo så i et nytt forsøk på å splitte studentene, at tinget skulle ta pause slik at studentene kunne finne fram to navn. Ellers ville han sjøl foreslå to stykker. (Trussel). Dette splittelses forsøket var nær

på å bli vellykket, da flere av studentrepresentantene mente at vi nå burde stille med to representanter, etter å ha markert vårt standpunkt som de sa. Men i strid med et tidligere tinggruppmøte ble pauseforslaget avvist.

Vi ville at saka skulle utsettes eller at SU fikk fullmakt til å velge studentrepresentantene, noe vi la fram forslag om samt en tilføyelse med klar misstillit til administrasjonen si behandling av studentenes organisasjon.

Og vi sa at dersom rektor stilte forslag om to studentrepresentanter så måtte han ta ansvar for det sjøl.

Rektor stilte da forslag om at Hjelmeland (IBG) og Waten (IFF) ble valgt inn i valgkomiteen som studentrepresentanter. Dette ble vedtatt mot et klart flertall av studentrepresentantene!

Her ser vi at Haugli/Holt går langt i et forsøk på å omgå studentene. Vi må nå samle oss og stå enhetlig mot Haugli/Holt og deres diktering av oss studenter.

Stud.repr. i tinget.

NAMNET PÅ AVISA?

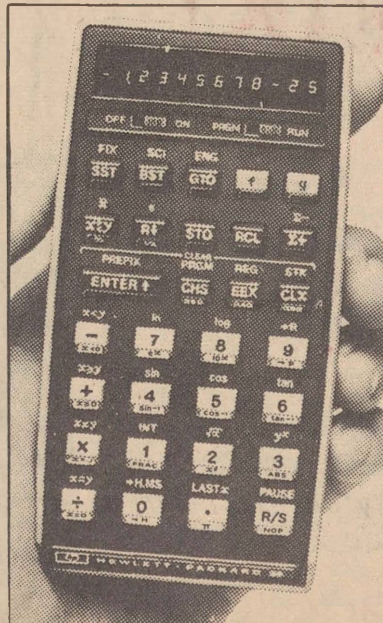
Studentavisa har framleis ikkje fått noko namn. Vi gjev ho difor ut under namnet «Studentavisa i Tromsø». Men vi vonar ho ikkje skal heita det for all framtid.

Vi bed folk om å senda gode framlegg til redaksjonen. Det framlegget som vert nytta, vert honorert med ei LP-plate.

Hittil har vi fått inn svært få framlegg. Vi kan nemna «Nordflanken», «Nordfront», «Stå fram» og «Framstøt».

Redaksjonen har stilt seg ein del spørsmål i tilknytning til spørsmålet om namn til avisa: Lyt namnet klart seia at det er ei studentavis det er tale om? Lyt ho plasserast geografisk gjennom namnet? Og ikkje minst: Lyt namnet seia noko om kvalitetane i den grupp ho er laga for og av? Kanhenda lyt namnet og seia noko om hovudsida av innhaldet i avisa. Kva skal avisa heite? - Ver dristig, - kom med framlegg!

Radarparet Haugli/Holt bruker også tinget i sine forsøk på å splitte studentene

HP-25 - programmerbar lommekalkulator

Hewlett-Packard's kalkulator HP-25 er programmerbar på en så enkel måte at regnekyndige personer setter den i effektivt arbeid på noen minutter. Prisen er kun kr. 1.195,-.

- 49 trinn programhukommelse
- 72 funksjoner
- Ingeniør tegnsetting, d.v.s. 10-eksponent i multipl. og ÷.
- Alle logaritme-funksjoner
- Trigonometri i grader, radianer eller ny-grader (400-grader)
- Omfattende statistiske funksjoner
- 4 operasjonsregistre. 8 adressebare med full registeraritmetikk og ytterligere ett for «foregående innslag»

HEWLETT PACKARD

Kom inn og få den demonstrert:

UNIBOK

Roald Amundsens pl. 1.

HP-25 — en av modellene i Hewlett-Packard's avanserte kalkulatorserie for teknisk og merkantilt bruk.

Full seier til brygge- arbeiderne i Oslo

OPPSUMMERING FRA BRYGGARBEIDER- STREIKEN I OSLO

Bryggearbeiderne i Oslo har vært i streik siden 6. januar i år. Etter i lang tid å ha krevd fast lønnsavtale i stedet for akkord, fikk de et «tilbud» om rammeavtale for fastlønn som er så dårlig at det vil sette dem 30 år tilbake når det gjelder lønns- og arbeidsforhold.

- 1) Arbeiderne får et nedslag i lønna på ca. 10.000 kr. pr. år.
- 2) Arbeiderne mister det de tidligere har hatt å si over arbeidsplassen.
- 3) Arbeiderne kan bli pålagt å jobbe overtid hver kveld i to uker, + at de kan holdes til kl. 2200 siste kveld. De kan dessuten pålegges arbeid hver tredje lørdag til kl. 2200. (på dette grunnlag gikk de til streik). Arbeiderne krevde å få beholde den avtalen de hadde inntil videre, og de krevde hele rammeavtalen trukket tilbake før de ville tilbake til jobben.

Den 2. februar gikk arbeiderne tilbake til jobben etter at LO og NAF dagen før blei enige om et forslag som arbeiderne kunne akseptere inntil videre. Arbeiderne oppnådde dermed full seier i kampen sin. De har fått innfridd alle kravene sine.

Streikestøtte- komiteen oppsummerer

Streikestøttekomiteen i Tromsø oppsummerer og viser at streikestøttearbeidet enda ikke er slutt selv om streiken er over. Formannen i Tromsø streikestøttekomite oppsummerer det slik: Resultatet av denne streiken er noe langt mer enn at de har fått innfridd kravene sine. I løpet av den tiden de streiket har de oppnådd resultater som politisk er viktig for hele den norske arbeiderklasse. Særlig den kampen de har ført mot streikebryteri og politiet. Det er derfor en oppgave for streikestøttebevegelsen å formidle disse erfaringer til flest mulig.

Streikevakter gjør alt for å hindre streikebryteri.

For å underbygge dette skal vi rekapitulere streiken slik som den forløp og hva som skjedde og hvorfor det som skjedde er av en så stor prinsipiell betydning. Det skal også sies noe om hvordan streikestøttearbeidet blei drevet.

Borgerskapet motarbeidet streiken

Bryggearbeiderstreiken rammet hardt og bredt. Oslo kommune og rederkapitalen blei særlig utsatt - noe som betyr at de ville gjøre hva som helst for å knekke streiken. Også forbundsledelsen gikk til bakholdsangrep på de streikende.

Fra første dag satte rederne inn streikebrytere på havna. Forbundsledelsen kom med ei åpen oppfordring til streikebryteri gjennom å pålegge bryggearbeiderne i Oslofjordhavene til å losse og laste Oslo-last. På denne

måten viste forbundsledelsen at de går hand i hand med NAF og kapitalen.

Politiet mot de streikende

Arbeiderne stilte streikevakter for å prøve å stoppe streikebryteriet. Dette hadde de også

klart om ikke politiet hadde kommet. Arbeiderne visste at skulle de vinne streiken, måtte streikebryterne vekk, altså måtte også politiet trekkes tilbake.

Dette klarte de også. De fikk politiet trukket tilbake, og dermed stoppet de streikebryteriet. Denne seieren må betraktes som historisk, og den markerer et nytt trinn i norsk streikebevegelse.

Politivold mot de streikende bryggearbeiderne i Oslo.

I alle tidligere såkalte «ulovlige» streiker har politiet fjernet streikevaktene, og streikebryteriet har fått florere i «lovens navn». Bryggearbeiderne klarte altså å fjerne politiet og streikebryterne. Hvordan klarte de dette? For det første ved å sette hardt mot hardt, og for det andre med å skape en oponion mot politiet, som gjorde det politisk umulig for politiet å fortsette. Streikestøttebevegelsen var med på å skape denne oponionen.

Til å begynne med veik streikevaktene for politiet, men etter hvert som arbeiderne skjønte at det var nødvendig å få slutt på streikebryteriet for å vinne streiken, satte de hardt mot hardt. Etter som politiet gikk stadig hårdere til verks, overveide de å tilkalle arbeidere fra andre bedrifter. Borgerskapet og staten skjønte da at det kunne komme til meget alvorlige episoder på havna i Oslo, og de tok ikke sjansen på å måtte avsløre seg totalt ved å tilkalle store politistyrker eller eventuelt militære mannskaper.

Da arbeiderne klarte å få fjernet politiet, hadde de i realiteten vunnet streiken. Da var det bare for borgerskapet å kapitulere.

En stor seier

LO-ledelsen har hittil kjørt på at streikebryteri ikke fantes under såkalte «ulovlig» streiker. Dette er nå fullstendig tilbakevist. Det er altså nå et faktum at de som stjeler en annens arbeidsplass, er streikebrytere.

Politisk har streiken fastslått to viktige prinsipper:

- 1) Politiet skal ikke verne om streikebryteri.
- 2) Streikebryteri er forkastelig i slike konflikter.

Streikestøtten

All den støtte og de sympatiaksjonene som kom var meget viktig for de som streiket, og var med på å bringe denne streiken i havn.

Ikke minst den økonomiske støtten som bl.a. streikestøttekomiteene ga var uvurderlig for de streikende. De streikende har uttalt at uten streikestøttekomiteene var de lite verdt. Streikestøttekomiteene har streiken økonomisk den første halve delen. På grunn av kampfondet til s.s.k. kunne de sende 4000 kr. allerede ved streikens begynnelse. Dette at de streikende fikk økonomisk støtte så raskt var med på å styrke kampmoralen. Derfor gi penger til streikestøttekomiteenes kampfond.

STREIKE- STØTTE

Studentavisa har, ut fra den politiske plattformen si, dekket streikar som har vore aktuelle. Studentavisa ber preg av dette denne gongen også. Vi vil no taka opp streikestøtte på eit breiare og meir prinsipielt plan. Redaksjonen vil difor gjera streikestøtte til eit hovudoppslag i neste nummer av avisa, som kjem i mars. Innleveringsfrist for stoff vil verta gjort kjend gjennom oppslag seinare.

Red.

STUDENTERSAMFUNNET:

Møteprogram våren -77

25/2: OLJEBORING NORD FOR 62 Gr?

Regjeringa går inn for prøveboringar utanfor Nord-Norge i 1978. Motstanden blant folk i Nord-Norge er stor. Regjeringas oljepolitikk er kapitalens politikk. For folket vil oljeboring bety ytterligere rasering av ei av dei viktigaste næringane, arbeidsløse, øydeleggjing av store og verdifulle naturressurser bl.a. Miljøvernmin. Gro Harlem Brundtland og oljegruppa i SNM er inviterte som innleiarar.

4/3: SKAL VI SLASST FOR SVALBARD OG MIDTLINJA I BARENTSHAVET?

M.a. helikopterbasen på Svalbard og dei 4 raketttøvingane i Barentshavet det siste halvåret er Sovjetimperialismen sine første skritt for å leggje Noreg under seg. Raud Front ser det som ei sær viktig oppgave å stø kampen mot denne aggressive politikken og samstundes avsløre alle

borgarar og opportunistar som vil gi opp sjølvrådetretten og svike nasjonen.

11/3: 4-KLIKKEN I KINA - VENSTREFLØY ELLER KONTRAREVOLUSJONÆRE BORGARAR?

Borgarleg presse framstiller hendingane i Kina som ein personleg maktkamp på toppen, og «4-klikken sin politikk vert kalla ei venstreline. Eit anna syn er at motsetnadene er eit uttrykk for klassekampen i Kina, og at 4-klikken sin politikk i røynda ville føre Kina attende til kapitalismen. Dei fire brukte makta si til å hauste egne førmoner og privilegie, forvrenge Mao sin politikk, sette folk opp mot kvarandre osv. - Vi vonar å få Jan Myrdal som innleiar på dette møtet.

19/3: KLASSEKAMP I SUPERMAKTA USA

I år har det vore ført harde streikekampar på fleire hald i

USA. 440.000 transportarbeidarar har vore i streik. Landarbeidarane har og ført harde kampar. Ein bølge av protestar har reist seg mot dommen på Gary Tylor som er dømt til døden uskuldig.

Ein frå October League (m-l) er invitert som innleiar.

25/3 og 24/3: INTERESSEKAMPSEMINAR

Borgarstaten kjem stadig med nye åtak på utdanningstilheva for studentar. Samstundes er kunnskapen om dei reaksjonære planane til staten og korleis dei skal slåast attende for låg.

15/4: ARBEIDARARISTOKRATIET - BORGARSKAPET SINE LØYTNANTAR ? ARBEIDARRØRSLA?

I arbeidarrørsla finst det tusenvis av tenestemenn for borgarskapet - faglege pampar med små og store særrettar som skil dei frå arbeidarane. Lenin meinte at det nettopp er oppkjøpet av desse

«arbeidarleiarane» som er det materielle grunnlaget for opportunisten og klassesamarbeidet i arbeidarrørsla, slik vi ser det i parti som DNA og SV.

Møtet vil vise korleis dette oppkjøpet har ei rekke former og spelar ei viktig rolle. Inge Johansen er invitert som innleiar.

22/4: SAMANE SIN KAMP FOR NASJONALE RETTAR

Med dette møtet vil vi rette søkjelyset mot samane som har merka norsk imperialismen. Samane har alltid måttet kjempa ein hard kamp for å oppnå dei mest sjølsagte nasjonale rettar. Undertrykkinga av samane er både av politisk, økonomisk, språkleg og religiøs karakter. Mange veit lite om samane sin situasjon, og den kampen dei føer.

7/5: GENERALFORSAMLING

I forbindelse med den midlertidige suspensjonen av studentrepresentant Steinar Nilsen fra studentsamskipnadens budsjettutvalg og politiets inngripen i demonstrasjonen i Kjell Arnesenbygget 11/12-76, vil USV uttale følgende:

BRUDD PÅ PRINSIPPER

Suspensjonen av Steinar Nilsen og politiets innblanding i saka er klare brudd på prinsipper som USV mener det ikke må herske tvil om:

- 1) Studenttillitsmenn må på et hvert tidspunkt ha full rett til å bringe informasjon tilbake til sitt grunnplan. Dette har vært og må være en selvfølgelig praksis. Hvorvidt informasjonen som blir gitt er god eller dårlig, saklig eller usaklig eller blir gitt på et godt eller dårlig tidspunkt, angår bare studentenes behandling av saka og er altså en studentintern sak.
- 2) Suspensjon av studenttillitsmenn kan overhodet ikke aksepteres. Studentenes tillitsmann er bare ansvarlig overfor sitt grunnplan som er det allmøtet som har valgt han. Dette prinsippet må sjølsagt også gjelde når han representerer studentene i verv som han ikke direkte er valgt til.

«Studentenes demonstrasjoner var begge gangene en seier fordi saka ble utsatt. Om vi ikke hadde demonstrert taler alt for at suspensjonen av studentrepresentanten hadde blitt stadfesta, uansett hvor gode argumenter studentrepresentantene i styret hadde lagt fram.» «Det var heilt rett å gå inn, vi var komne for å få suspensjonen (som var foretatt av Eilertsen på egen hånd), fordømt. Klårt vi ikke kunne sitte på gangen mens dei vedtok at Eilertsen hadde handla rett». Denne vaklinga, der målet for aksjonen på den ene sida var å påverke styret til å trekke suspensjonen tilbake, og på den andre sida forsøke å fysisk hindre styret å fatte vedtak, bidro til å skape forvirring blant studentene.

For det første er det en motsigelse i å forsøke å hindre et møte når det egentlige målet er å få dette møtet til å oppheve suspensjonen.

elsen kampen til å bli et spørsmål om å få oppreisning for Steinar Nilsen og ikke til en generell kamp mot suspensjon av studenttillitsmenn og for fri informasjon til grunnplanet. På dette grunnlaget ble aksjonen opptrappa på en måte som ikke hadde mulighet til å gi seier.

NKS SIN ROLLE

Aksjonens forløp og bestemte innhold ville vært vanskelig å forklare dersom vi ikke tok hensyn til AKP/NKS sin dominerende rolle. Det var NKS/ACP si oppfatning av situasjonen på universitetet og i verden forøvrig som bestemte tenkemåten og taktikken til aksjonsledelsen og som ga aksjonen en rekke feilaktige trekk. Fra USV-synspunkt kan dette lettest sees gjennom den famøse løpeseddelen fra NKS midt under aksjonen, som fordømte USV-ledelsen som borgerskapets og «sosialimperialismens» agenter som gjorde alt de kunne for å stoppe «revolusjoneringa» av studentene. På partisjåvinistisk vis kjører NKS midt under aksjonen ut parolene: «Bryt med USV-ledelsen» og «Slutt opp om NKS». Denne løpeseddelen viser noe om hvordan NKS-ledelsen - som også

aksjonen lettere kan påvirkes av reaksjonær studenthers. Å hindre styremøters avvikling o.l. kan bare føre til at enheten og forbindelsene med de ansatte svekkes.

- Forholdet til befolkninga i byen. Når «fortroppen» nekta å la et styremøte avvikles, som de likevel visste var umulig på lang sikt å hindre, ble det skapt en konfrontasjonssituasjon som den studentfiendtlige pressa kunne utnytte maksimalt. Oppmerksomheten ble fikset på aksjonsformen og politiinngrepet, og vekk fra det saken opprinnelig gjaldt - offentlighetsprinsippet og husleiekningen, dvs. saker der det er reelle muligheter for å skape enhet mellom arbeidsfolk og studentene.

- Forholdet til mellomliggende og mer studentvennlige deler av samskipnadsstyret og universitetsledelsen (f.eks. prof. Benum). Forsøket på å hindre styremøtets avvikling (som altså på lang sikt var et håpløst forsøk) måtte nødvendigvis føre til at hele styret (unntatt studentrepresentantene) kom i et klart motsetningsforhold til aksjonen. Dette betydde at de studentfiendtlige og politiske reaksjonære elementene i styret kunne styrke sin stilling, noe som

interessert og studentenes interesser.

OM DEN POLITISKE SITUASJONEN

NKS og aksjonsledelsen har etter aksjonen proklamert at studentene er på offensiven. Ingenting avslører NKS sin realitetssans bedre. Den hule og frasefylte NKS-propagandaen kan bare bidra til at studentene mister interessen for studentpolitikk. Evnen til effektiv studentkamp svekkes i det hele tatt ved at AKP/NKS som «fortropp» påfører enhver aksjon sitt spesielle perspektiv. Realiteten er at situasjonen er defensiv for studentene, ikke minst etter den siste aksjonen (Jfr. vedtaket i universitetsstyret om å ta opp studentorganiseringa og ny valgordning, og at SU er fratatt kontoret sitt) Dersom studentenes sak skal vinne fram må dette taes hensyn til når det i framtida skal velges aksjonsform, paroler etc. Viktigere enn noensinne blir det nødvendig å ha en konsolidert studentmasse, noe som forutsetter breie, demokratiske diskusjoner. Det blir også viktig å få støtte fra andre grupper, eller i alle fall ikke la aksjonsformen bidra til å ødelegge allianser som

USV SITT SYN PÅ SUSPENSJONSSAKA

Suspensjoner kan bli et middel for å skjerpe kontrollen over studentenes virksomhet på universitetet fra statens side.

3) Vi kan ikke akseptere at saker av universitetspolitisk interesse blir behandlet for lukka dører. Suspensjonssaka var ei slik universitetspolitisk sak og det var uakseptabelt at offentlighet om behandlinga av saka blei forhindra.

4) Politiet må under ingen omstendighet bringes inn som part i universitetsinterne konflikter. Saka dreide seg i dette tilfellet om en politisk demonstrasjon retta mot suspensjonen av SN og med krav om åpen behandling av saka. Demonstrasjonen var aldri noen trussel mot Kjell Arnesens privateiendom, om dette av noen måtte oppfattes som en legitim situasjon til å anvende politi. Det er klart at om studentsamskipnadens styre eller universitetsdirektør alene hadde prinsipielt motsatt seg det, ville ikke Arnesen ha måttet tilkalle politi verken for å beskytte sin eiendom eller sin «arbeidsro».

OM AKSJONEN

Underskriftsliste viste at kravet om å trekke suspensjonen av SN tilbake, var utbredt blant studentene. Vi er derfor enig i at det ville være riktig å demonstrere utenfor Studentsamskipnadens styremøte når det skulle behandle suspensjonen for å markere studentenes syn og påvirke styrebehandlinga. Det er stort sett i tråd med det som ble vedtatt på hovedallmøte 25/11, der det ble valgt en aksjonskomitee for å organisere en demonstrasjon på grunnlag av de 2 kravene: «Trekk suspensjonen tilbake» og «Åpen behandling av saka». Det siste er viktig fordi Samskipnadsstyret forsøkte å dekke over at dette var en politisk prinsippssak ved å kalle det en personlig disiplinær-sak.

Men etter at en ved demonstrasjon ikke fikk igjennom de to kravene, var det liten mulighet for studentene til å diskutere og påvirke hvordan aksjonen skulle utvikle seg, den videre linja ble lagt opp av aksjonskomiteen. Under aksjonskomiteens ledelse ser det ut til at aksjonen gikk over fra hovedsaklig å være en demonstrasjon til å markere et standpunkt til å bli et forsøk på fysisk å hindre at et vedtak ble fatta, ved å avbryte styremøtet, få det utsatt o.l. I hvitboka som aksjonskomiteen har gitt ut om suspensjonssaka står det f.eks.:

For det andre trengte ikke styret vente så lenge på å få vedtatt det de ønska likevel, særlig fordi juleferien stod for døra. For det tredje hadde en nå ødelagt muligheten til å påvirke de mere liberale styremedlemmene. Denne krisemaksimeringslinja kuliminerte med politiaksjonen 11/12, som ga de borgerlige avisene i byen stoff til studenthets for lang tid framover. (USV mener at aksjonen ikke har tjent studentenes interesser, verken m.h.t. suspensjonssaka eller studentenes politiske stilling generelt).

OM VEDTAKET I STYRET

Det er klart at vedtaket i styret hadde som følge at suspensjonen av Steinar Nilsen ble oppheva. Suspensjonen skulle gjelde inntil styret hadde vurdert saka. Styret vurderte saka og forlenga ikke suspensjonen. Det er derfor feil å hevde som grunnlag for videre aksjon at SN fortsatt er suspendert, slik som det er blitt gjort i løpesedler og avisannonse etter jul. Styret beklaga dessuten «den inntrufne situasjon» ut i fra at det ikke var enighet om hva som skulle være gjeldende budsjett-rutine.

Det negative ved vedtaket var 1) at suspensjon av studenttillitsmenn fra samskipnadens organ i prinsippet blir legalisert, 2) at vedtaket åpner for en innstramning av det som har vært praksis tidligere i budsjettarbeidet. Aksjonsledelsen var villig til å akseptere punkt 1 i styret sitt vedtak under forhandlingene: «Styret fastslår at det under budsjettforberedelser må herske fortrolighet inntil et budsjett-utkast er lagt fram for styret». Forhandlingene ble brutt på punkt 3 i vedtaket som sier at formannen har en «riktig forståelse av alminnelig aksepterte fortrolighetsregler». I studentenes forslag heter det: «Formannen sin handlemåte i denne saka er ikke i samsvar med de regler for budsjettbehandling som har vært fulgt i samskipnaden». Punkt 1 i vedtaket har som konsekvens at Steinar Nilsen sin handlemåte ved å offentliggjøre arbeidsdokument i budsjettarbeidet før 1. budsjettutkast er lagt fram for styret, for framtida vil være feilaktig. Dette blir akseptert av aksjonsledelsen samtidig som de bryter forhandlingene på at vedtaket fastslår at formannen suspendert SN nettopp ved henvisning til et slikt fortrolighetsstandpunkt. Ved å gå med på punkt 1 reduserer aksjonsled-

Politiet går løs på studentene etter ordre fra Haugli.

faktisk leda aksjonen - «analyser» situasjonen under kampen. Den tynne sjølkritikken som kom etterpå viser bare at NKS innså hvor isolert de var i ferd med å bli. Men AKP-ideologien slo også igjen på en rekke andre områder, som kanskje er vel så interessante ut fra studentenes synspunkt. Generelt kan det sies at AKP/NKS sitt trivielle venn-fiendebilde, også satte sitt preg på denne aksjonen: Den som ikke er med oss er mot oss! Dvs. den som ikke var 100% for aksjonen og de aksjonsformene som den NKS-dominerte ledelsen til enhver tid valgte, blir raskt stempla som fiender av studentenes sak. Det finnes ei hovedmotsigelse - underordna motsigelser eksisterer ikke.

Men virkeligheten er bare så ganske annerledes - dessverre for både NKS og aksjonen. Med sin etterhvert sekteriske fortroppsaksjonisme var det en rekke motsigelser og problemer aksjonsledelsen ikke tok hensyn til:

- Forholdet til store deler av studentmassen som aksjonsledelsen hevda å representere, men som likevel ikke hadde vært med på beslutningene bak aksjonene og som var skeptiske eller avvisende til aksjonsmetodene som ble brukt.

- Forholdet til de ansatte i universitetsadministrasjonen og særlig i samskipnaden, som etter

altså skader studentenes interesser.

Hadde aksjonsledelsen begrensa seg til punktdemonstrasjoner med oppfordringer om å trekke suspensjonen tilbake, ville utviklinga av disse underordna motsigelsene vært adskillig mer positive enn de er blitt. Enheten i studentmassen hadde vært sterkere, muligheten for enhet med de ansatte og forståelse fra byens øvrige befolkning hadde vært større, og det hadde vært mulig med støtte fra de studentvennlige delene av samskipnadsstyret og universitetslærerne og drive dir. Haugli & co. på åpen retrett. Nå kunne disse siste faktisk skjule sin reelle retrett i suspensjonsspørsmålet bak oppstyret omkring aksjonene mot selve møte-avviklinga.

Vi kan ikke se noen annerledes forklaring på de feilaktige sidene ved aksjonen enn AKPs snevre partisjåvinisme, som med sitt forenkla venn-fiendebilde trodde at en stadig opptrapping av aksjonen i seg sjøl ville bringe studentene på offensiven. At motsigelsene blir skjerpa, ser AKP på som et gode, sjøl om måten dette skjer på støter vekk viktige allierte og splitter studentene. For AKPs partibygging er også dette en fordel, for dermed bekreftes partiets verdensbilde. Men dette betyr bare at det ikke alltid er samsvar mellom AKP/NKS sine snevre

er av største betydning dersom studentene skal vinne fram. Så lenge studentene mener det er riktig å sende sine representanter inn i samskipnaden, så er det ut fra den oppfatning at det er mulig på påvirke de avgjørelser som her treffes, dvs. at det er mulig å skaffe seg allierte for å isolere dem som støtter alle studentfiendtlige fremstøt. Men taktikken i den aksjonen som her er beskrevet var ikke i samsvar med denne strategien.

PRINSIPPIELLE KRAV

Suspensjonssaka viser at de studentfiendtlige elementene i samskipnadsledelsen er villige til å bruke nye og hardere midler mot studentene. De er villige til å tilkalle politi for å løse universitetsinterne saker. Samtidig har de sjøl ingen hjemmel for det de har gjort, men bare «alment aksepterte fortrolighetsregler». Vi vet ikke hva som for Haugli & co er «alment akseptert». Det kan jo disse kretsene sjøl få lov til å klaregjøre! For studentene kan det iallefall aldri bli «alment akseptert» at de skal unndraes opplysninger av vesentlig betydning for dem. Særlig ikke når dette skjer fra organer som studentene er lovlig representert i. Studentrepresentasjonen skal være noe mer enn de reaksjonære helst vil ha det til - nemlig en demokratisk ferniss over studentfiendtlig praksis! Dette betyr at studentrepresentantene til enhver tid og i enhver sak skal ha kontakt med dem som blir representert.

Gjennom den kapitalistiske inflasjon og gjennom statens rente- og avgiftspolitikker er samskipnaden påført sine økonomiske problemer. Det prinsipielle kravet må være: Staten - ikke studentene - skal betale den økonomiske krisa i Studentsamskipnaden, som er et resultat av statens politikk. På dette grunnlaget er det mulig å fremme en allianse mellom studenter og ansatte. Ut fra dette kan studentene danne en enhetlig front mot alle studentfiendtlige fremstøt.

- Forsvar informasjonsretten - offentlighet i universitetspolitiske saker.
- Nei til suspensjon av studenttillitsmenn!
- Studentene må sjøl bestemme valgordninga og styringsstrukturen for studentene.
- Nei til økonomisk forverring for studentene - staten må betale.

KRYSSFORHØR I UNIVERSITETSSTYRET

Björg Utnes, studentrepresentant i Samskipnadsstyret, gjer her greie for korleis ho vart innkalla til forhør i Universitetsstyret, i samband med suspensjonssaka, og det som hende under politiaksjonen mot studentane. Björg syner og klårt kva for vekt det vart lagt på forklåringa hennar.

Björg Utnes, - kva var grunnen til at du vart kalla inn til dette ekstraordinære styremøtet?

Studentrepresentantane i Samskipnadsstyret fekk veta at Haugli si deltaking i S.S skulle takas opp på eit ekstraordinært møte i Universitetsstyret. I samband med dette sende studentrepresentantane i S.S eit brev til styret, der vi la fram vårt syn på Haugli si rolle i S.S under handsaminga av suspensjonssaka, og under politiaksjonen. Det var eg som hadde skrive under brevet frå studentrepresentantane, og det var grunnen til at eg vart innkalla.

Korleis skjedde innkallinga?

Innkallinga skjedde over telefon, med oppmoding om å koma på augneblinken, - «her er fullt kaos, - Universitetet betaler drosjeregninga, og skynd deg!» Eg fekk altså ikkje tid til å førebu meg eller kontakta dei andre representantane. Det einaste eg fekk veta, var at det dreide seg om Samskipnaden.

Du drog altså på møtet, - kva skjedde vidare?

Etter at styret hadde vedteke å heva møtet medan eg gjorde greie for mindretallet (studentrepresentantane) sitt syn, slapp eg altså inn. Styret hadde og nytta tida til å omarrangere sitteplassane sine, slik at det heile skulle få eit meir «uformelt preg». I samband med dette kan eg nemna at møtet ikkje vart heva medan Benum, - som representant for fleirtalet, - la fram sitt syn. Dette fekk ikkje eg høyre, men både Benum og Haugli fekk vera til stades medan eg vart kryssforhørt.

Men Haugli var jo innhabil i saka, - sidan det var han den dreide seg om?

Likefullt var han til stades mens eg var der.

Kva var dei interessert i å få veta?

Det er riktig først å seia at dei klårt var forutinntatt, - ein rekna det som sikkert at studentrepresentantane i Samskipnaden delvis sto i leiinga for demonstrasjonane. Dette freista dei få fram ved å stille leiande spørsmål, som «visste du at dei ville freista avbryta møtet?» Eg avviste spørsmålsstillinga, og sa klårt fra om at studentrepresentantane ikkje hadde noko med aksjonen å gjera, og nekta å uttale meg vidare.

Kva gikk så studentrepresentantane sitt syn ut på, - det var jo dette brevet omhandla?

I brevet vårt grunnga vi kvifor vi meinte at Univ. styret laut velja ein ny representant til SS. På den eine sida hindra fleirtalet, med Haugli i spissen, eit kompromiss i suspensjonssaka. Det viktigaste, og det som set Haugli i eit ganske spesielt ljøs, er korleis ordrene hans til politiet vart oppfølgt utan nøling. Dessutan ringde jo Haugli til politiet då møtet i SS fann stad på kontoret hans. Rektor Holt avverga då at politi vart nytta mot studentane. I samband med dette opplyste rektor Holt på det møtet eg vart innkalla til, at han var budd på å gripa inn den lørdagen politi-

aksjonen vart gjennomført. Haugli ga då beskjed om at det tykktest vera mogleg å koma fram til eit kompromiss mellom studentane og styrefleirtalet, og at det difor ikkje var aktuelt å blanda inn politi. Vi veit jo at dette likevel vart gjort.

Vart prinsippet i saka diskutert, - spurde dei etter studentrepresentantane sitt syn her?

Prinsippet om suspensjon av studentrepresentantar vart ikkje diskutert. Det som var viktig for Universitetsstyret, - var at suspensjonen var oppheva i praksis. Men studentane har heile tida meint at S.E. Eilertsen handla feil då han suspenderte studentrepresentanten. Så lenge styret ikkje ville innrømme at dette var feil, er det klårt at brotet måtte koma. Dette vart det ikkje lagt vekt på av dei som skulle drøfta Haugli si rolle i SS.

Meiner du at kryssforhøret av deg kunne endra styret sitt syn på det som hende?

Eg hadde nok ikkje stort høve til å endra ei slik forsamling sitt syn på noko som helst, og særleg ikkje synet på studentar som forsvarer sine rettar. Styret vedtok at studentar vald av hovudallmøtet ikkje er representative for studentane i Tromsø. Eit slikt vedtak seier jo noko om korleis Univ.styret vurderte meg.

Ein har nytta som argument at saka er belyst frå begge sidene?

At eg i det heile vart innkalla, ser eg på som ein freistnad på å opptre formelt riktig. På den andre sida må ein jo spørja om ein kan forsvara at den eine parten, - studentane, - måtte leggja fram sitt syn i eit «teselskap», medan Universitetet sin representant fekk uttale seg i eit møte som var Universitetet sitt høgaste organ i denne saka.

Sluttkommentar?

Då det ekstraordinære møtet tok til, var vi nokre studentar som gjerne ville vera til stades og høyre på handsaminga av saka. Det vart då vedteke at møtet skulle lukkast. Då eg seinare på dagen vart kalla inn, vart møtet og heva. Styret la ulik vekt på Benum/studentane sitt syn, og dette uttrykker jo klårt at eit viktig demokratisk prinsipp vart sett til side. Vi fekk ikkje likt høve til å forklåra oss. Dette tyder ikkje at eg hadde illusjonar om å innvirka på saka i særleg grad, men eg meiner at i rettferdighetens namn laut ein leggja like stor vekt på studentane sitt syn som på universitetsrepresentanten sitt.

Til styret for Universitetet i Tromsø
VEDRØRENDE
UNIVERSITETETS
REPRESENTANT I
SAMSKIPNADSSTYRET,
HAUGLI.

Tromsø den 13.12.76.

I anledning det ekstraordinære møtet i styret for Universitetet tirsdag den 14. desember vil studentrepresentantane i styret for Studentsamskipnaden kommentere den situasjonen som har

Björg Utnes, studentrepresentant i Samskipnaden.

vært i samskipnadsstyret.

På siste styremøte i Samskipnaden møtte studentrepresentantane med en stor vilje til å koma fram til et kompromiss i den såkalte suspensjonssaka. Vi ville at saka skulle komme ut av verden, på en måte som var akseptable for alle parter, og var innstilt på å koma fram til et mulig enstemmig vedtak i saka. Fra opprinnelig å ville ha styret til å ta avstand fra formannen sin handlemåte i denne saka, og forlange suspensjonen trukket tilbake, gikk vi meget langt i retning av å akseptere formannen sin handlemåte i forhold til eventuell praksis i andre institusjoner, uten at vi ville gå med på at dette var en vanlig praksis i Samskipnaden.

Ved å foreslå Budsjetttutvalget oppløst fritok vi dermed styret fra å ta stilling til studentrepresentanten sin videre stilling i utvalget. Vi sa også klart fra om at vi ikke ville bryte forhandlingene, men bruke all den tid som trengtes for å løse saken. Universitetet sin ene representant, Haugli, sitt utgangspunkt for dette møtet var et eget forslag til vedtak, som på den mest utvetydige måten anerkjente formannen sin handlemåte, og ikke ville åpne adgang til det minst kompromiss. Det var en klar kollisjonskurs slik som denne saken har utviklet seg. Han var derfor det viktigste hindret for at styret faktisk kunne ha gjort et vedtak som hadde vært til gunst for hele universitetet. På grunn av sin posisjon som direktør for universitetet, spiller ofte hans syn en avgjørende rolle i styret. Haugli var derfor sterkt medvirkende til at det kom til et brudd etter nærme 3 timer med forhandlinger.

Langt mer alvorligere er derimot den rollen direktør Haugli spilte i de tumulter som fulgte. Som vanlig styremedlem tilkalt han personlig via huseieren Arnesen, politiet for å kaste ut de demonstrerende studentene. Det var styret som sådant som blei avbrutt og som derfor var det organ som burde ta stilling til hva som skulle gjøres i den situasjon som oppsto.

Vi mener at det var meget uakseptabelt at politiet ble tilkalt, da vi er prinsipielt mot at politiet skal brukes til slike oppdrag. Dette er tredje gangen i norsk nyere historie at politiet

blir satt inn mot studenter. Dette skulle kanskje si litt om hvilken alvorlig avgjørelse som ble tatt. Haugli tok direkte over kommandoen over politistyrken som kom til, i tillegg til at han personlig tok del i utkastelsen, og med makt fjernet en del av studentene. Som om ikke det var nok forlangte han etter at demonstrasjonen var oppløst en av studentene lagt i jern, og arrestert.

Med bakgrunn i disse hendene finner vi det videre samarbeid i styret for Studentsamskipnaden meget vanskelig.

Vi vil derfor anmode styret for Universitetet i Tromsø om å oppnevne en ny representant i styret for Studentsamskipnaden.

For studentrepresentantene i styret for Studentsamskipnaden.
Björg Utnes.

Styret gjorde deretter slikt vedtak:

«1. Styret for Universitetet i Tromsø vil på det skarpeste ta avstand fra de ulovlige aksjoner som er satt i verk av en gruppe studenter i forbindelse med Studentsamskipnadens budsjettbehandling i år og fra de grunnløse beskyldninger som er blitt fremmet mot universitetsdirektør Haugli som medlem i samskipnadens styre, oppnevnt av Universitetets styre.

2. Styret sier seg tilfreds med den måte de universitetsoppnevnte styremedlemmer har ivaretatt sine verv på i forbindelse med studentsamskipnadens virksomhet og fastholder oppnevningen.

3. Universitetsstyret ser spesielt alvorlig på at Styret i Studentsamskipnaden, på grunn av demonstrasjoner måtte avbryte forhandlingene i den såkalte «suspensjonssaka», selv på et tidspunkt da det forelå et forslag til vedtak som i praksis ville oppheve suspensjonen av en studentrepresentant fra samskipnadens budsjettutvalg og således skulle imøtekomme også studentenes ønsker i saken.

4. Universitetets styre vil ta opp til vurdering sin oppnevning av medlemmer til Styret for Studentsamskipnaden i Tromsø all den stund studentenes representanter til dette Styret ikke er valgt ved urnevalg etter forholdstallsprinsippet, eller oppnevnt av et for studentene representativt organ, valgt som nevnt.

5. På grunn av de forløpne aksjoner fra noen studenters side, finner Universitetsstyret det påkrevd å ta opp til drøftelse om Studentutvalget kan anses som representativt for studentene ved Universitetet i Tromsø sålenge studentutvalget ikke er valgt ved urnevalg etter forholdstallsprinsippet. Studentene anmodes om selv å diskutere denne valgordningen snarest.»

DAGHJEMMET PÅ STORSKOGÅSEN

På siste møte i styret i Samskipnaden ble det vedtatt at det skal bygges daghjem på Storskogåsen. Daghemmet skal ha 3 avdelinger. Plan og byggekomiteen i Samskipnaden la fram planer med ei avdeling for unger under tre år (8 unger), og to avdelinger for unger over 3 år (32 unger).

Studentene sine representanter i styret syntes dette var ei dårlig løsning, og foreslo at daghemmet skulle ha to avdelinger for unger under tre år (16 unger), og en avdeling for unger over tre år (16 unger).

Det er størst behov for daghjemsplasser for gruppen under tre år, dette gjelder ikke bare i Samskipnaden, men også i Tromsø kommune og i landet som helhet. Vi mente derfor at det var riktig å prioritere et daghjem med færre plasser totalt (32), istedet for at det bygges et daghjem med 40

plasser, og hvor unger over tre år får de fleste plassene.

Studentene fikk støtte for sitt syn. Samskipnaden, Tromsø kommune og Universitetet skal bygge daghemmet i lag, og fordeler plassene slik at Samskipnaden disponerer 50% av plassene, kommunen 30% og Universitetet 20%. Studentene foreslo at en student og en førskolelærer skulle delta i det videre planleggingsarbeid. Flertallet mente at dette ikke var nødvendig.

Dette er merkelig når en veit at det i 1973 blei valgt en komite som skulle ta seg av planene med bygging av daghjem på Storskogåsen. Og at det i denne komiteen var en førskolelærer som var forkvinne, og at studentene også var representert. I plan og byggekomiteen er det ingen studenter. En skulle dessuten tru at førskolelærere var nødvendig «ekspertise» når daghjem skal planlegges, men flertallet i Samskipnadsstyret har jo tidligere avslørt sin mangel på fornuftige vedtak. Daghemmet er planlagt ferdig til 1. september -77.

Stud.repr.

SUSPENSASJONSSAKA OG DEI

INTENSIVÉR KAMPEN

VEDTA GENERALSTREIK

Når formannen i samskipnadens styre, Svein E. Eilertsen, på et møte i samskipnadens budsjettutvalg den 12. november 1976 bestemte å suspendere en lovlig valgt studentrepresentant fra det videre arbeid i utvalget, anta han neppe hvilken motstand og hvilke konsekvenser denne reaksjonære handlingen skulle få. En resolutt og samlet opptreden fra et overveldende flertall av studentene har imidlertid vist at reaksjonen denne gang hadde trampet ettertrykkelig over streken. Vi henviser til hvitboka om suspensjonen, der hendelsesforløpet er grundig beskrevet.

PROGRESSIV FRONT

Nå er reaksjonære og udemokratiske angrep mot studentene langt fra noe nytt - men denne gangen lå angrepet på et helt annet nivå enn tidligere. Etterhvert som sneballen har rullet, har også samskipnaden og universitetsledelsen med universitetsdirektør Haugli i spissen

avslørt sitt sanne ansikt. Det er verdt å merke seg den særdeles aktive rollen Haugli har spilt i denne saken, der den svarteste reaksjon har kommet til syne: - Samskipnadsstyret har legalisert en praksis der lovlig valgte studentrepresentanter som utfører den plikt som deres

grunnplan har pålagt dem, kan suspenderes etter formannens eget forogdtbefinnende.

- Saken gjøres til «personalsak», slik at samskipnaden kan gjøre sitt vedtak bak lukkede dører - trass i at møtene i prinsipp er åpne.

- Politi brukes hemningsløst mot studentene, og Haugli og Eilertsen deltar selv i voldsbruken.

- Samskipnadens styre og universitetsstyret forsøker å så tvil om

studentutvalgets representativitet og troverdighet.

- Studentenes rett til selv å bestemme sin organisasjonsform angripes.

- Studenter og studenttillitsmenn æreskjelles på det groveste.

- Studentenes politiske virksomhet forsøkes lammet ved å frata SU kontorene. På denne måten rammes også de studentorganer som delte kontor med SU, bl.a. studentavisa.

Tre edsvorne menn - Haugli bak, Kaldhol og Eilertsen foran.

Aksjonene hittil har oppnådd resultater, bl.a. ble ikke studentrepresentanten ekskludert, styret gjerne ville. Imidlertid dette bare delseire, og vi kan ikke sitte rolig å se at angrepene mot oss trappes opp - med politibråk. Hele vår interesseorganiserings og dermed grunnlaget for politi

NKS SVARER USV

USV LANSELERER EI SABOTASJELINJE!

Nesten 3 måneder etter at en student blei suspendert fra budsjettutvalget i Samskipnaden, kommer USV med sin første uttalelse om saka. Etter suspensjonen er studentene blitt ramma

av nye alvorlige angrep på de demokratiske rettighetene våre. Demonstrasjonsretten er brutalt blitt satt til side med politivold, studentutvalget er fratatt kontorene og universitets- og samskipnadsledelsen forbereder framstøt for å påtvinge oss nye valgregle-

Kontorsjef Kaldhol - myndig og offensiv dørvakt.

ment. Når som helst kan vi vente at flertallet i Samskipnadsstyret forsøker å diktere studentene hvordan vi skal velge våre representanter til styret. De forsøker å ta fra oss den elementære demokratiske retten til sjøl å bestemme valgreglementet vårt. Av en studentorganisasjon som kaller seg sosialistisk og sier at de vil forsvare de demokratiske rettighetene, skulle en vente at de tok sjølkritikk for å ha sabotert kampen, skreiv og utdypa alvor i angrepene og oppfordra studentene til å reise kampen til forsvar av de demokratiske rettighetene. Gjør USV dette? Tvert om bruker de innlegget til å angripe den riktige og heilt nødvendige kampen som har vært ført mot de reaksjonære framstøtene fra Haugli & co. Dermed angriper de ikke bare NKS og AKP, men alle som i motsetning til USV - som ikke løfta en finger - reiste kampen. Ja, de angriper til og med egne medlemmer og sympatisører som på tross av USV's offisielle linje tok del i kampen.

På siste hovedallmøte gjør de mer enn det. De finner et vedtak som tar avstand fra kampen mot suspensjonen omtrent liklydende med innlegget. På denne måten forsøker de å hindre en diskusjon på hvordan vi skal møte de nye angrepa på de demokratiske rettighetene og forsøker å splitte studentene ettersom de er for eller imot aksjonsforma for jul. På denne måten har USV erstatta sitt fullstendige fravær med ei sabotasjelinje av den videre kampen.

AKSJONENE VAR RIKTIGE!

NKS har heile tida meint og mener fortsatt at demonstrasjonene var en riktig kampform mot det reaksjonære overgrepet mot studenttillitsmannen. Hvordan ville USV slåss mot suspensjonen? Svaret de progressive studenter ga før jul, var klart nok: de løfta ikke en finger for å slåss mot suspensjonen. I dag «opsummerer» de: «det ville være riktig å demonstrere utenfor Studentsamskipnadens styremøte når det skulle behandle suspensjonen for å markere studentenes syn og påvirke styrebehandlingen.» (vår uth.)

For det første innebærer USV's linje at vi skulle godta Haugli & Co's krav om at saka skulle behandles for lukka dører. Vi skulle stå utafør, mens styret i fred og ro kunne gjennomføre suspensjonen.

For det andre er det temmelig naivt å tru at en slik demonstrasjon skulle kunne «påvirke styrebehandlingen». Hvem er «de mere liberale styremedlemmene» som vi skulle vinne over på denne måten? Konsekvensen av USV's linje ville ha vært at styreflertallet alt på det første møtet hadde kunnet få ekskludert studenttillitsmannen.

Når USV forsøker å lage et skille mellom den første og de andre demonstrasjonene, skyldes dette muligens uvitenhet(?). Faktum er demonstrantene nytta samme framgangsmåte alle gangene (også den første). De nekta å bøye seg for vedtaket om å lukke møtet, hvorpå Eilertsen heva møtet. Det var Haugli & co som stadig trappa opp: først utsatte de saka to ganger, så tilkalte de politi, men brukte det ikke og utsatte saka på nytt før de til slutt

slapp politiet løs på studentene. Bare den siste demonstrasjon hadde et litt anna forløp, men dette skyldes at demonstrantene innleda forhandlinger med styret ikke at linja var endra.

HVA BLEI OPPNÅDD MED AKSJONENE?

1. Demonstrasjonene hindra det reaksjonære vedtaket gjennom i all stillhet i styret. I stedet blei saka stadig utsatt. suspensjonssaka blei gjort kjølig. Dette bare delseire, og vi kan ikke sitte rolig å se at angrepene mot oss trappes opp - med politibråk. Hele vår interesseorganiserings og dermed grunnlaget for politi

2. Aksjonene førte til at Eilertsen trusler om å ekskludere studenten fra styret falt til jorden. Styret blei drevet på retrett og endte opp i et vedtak som godkjenner at Eilertsen suspenderte studenten fra ett møte i budsjettutvalget. Dette betyr ingen måte at styrevedtaket er bra vedtak, men det blei noe annet enn det Haugli, Eilertsen & co først hadde lagt opp til. Erfaringene fra suspensjonssaken viser at den eneste måten å møte angrepa på er gjennom å gå i kamp. Den viser også at USV for sabotasjelinje i denne kampen. Ingenting av dette ville vi oppnådd om USV's «etterpåslag» hadde vært fulgt. La mindre om linja de fulgte i praksis - gjøre ingenting hadde vært fulgt.

DET ER USV SOM DRIVER PARTISJAVINISME

USV er frekke nok til å kalle NKS for partissjavinister. Hva s

MOKRATISKE RETTIGHETENE

AKSJONSKOMITEEN SVARER USV

Etter politiaksjonen mot studentene gikk rektor Holt ut i pressa i byen og oppfordra «ansvarlige studenter til å ta avstand ifra aksjonene og

«ekstremistene som står bak». USV er med sin uttalelse den første studentpolitiske grupperinga som følger denne oppfordringa fra rektoren.

Det er sjølsagt riktig å stille spørsmålet - var dette en riktig og rettferdig kamp. Studentene må oppsumere erfaringene sine for å kunne kjempe bedre mot de nye angrepa fra staten og universitetsledelsen.

Derfor vil vi også åpne med å gi USV rett på et punkt. Det var en stor feil å gå med på punkt 1 i det endelige vedtaket. Man brøyt med grunnlaget for aksjonen og gikk med på å innføre taushetsplikt.

RETTFERDIG KAMP FOR RETTFERDIGE KRAV

Suspensjonen av en studenttillitsmann var et angrep på yttringsfriheten. Et forsøk på å innføre taushetsplikt og hindre tillitsvalgte i å informere grunnplanet sitt. Konkret betydde det at våre representanter skulle holde for seg sjøl de nye prisøkningene som skulle påføres studentene.

Videre forsøkte styret å gjøre dette prinsippspørsmålet til ei personalsak og behandle saka for lukka dører. Krava om «Trekk suspensjonen tilbake straks» - og «Åpen behandling av saka» var helt rettferdige krav. Krav som alle idag erklærer seg enige i. Hit strekker altså enighet seg. USV sier i punkt 1.2. «Suspensjon av studenttillitsmenn kan overhodet ikke aksepteres». Samtidig er det helt klart at USV ikke gjorde noe for å slå tilbake suspensjonen, og dermed i praksis aksepterte den! Nå 3 mnd. etter reagerer USV, og kommer da med en fullstendig fordømmelse av kampen mot suspensjonen.

DEMONSTRASJONENE GA DELSEIRE

Demonstrasjonene var en kamp for å få igjennom helt rettferdige krav. Derfor var det riktig å sette den igang. Om vi ville vinne kunne man jo umulig vite på forhånd. Etterpå er det sjølsagt helt nødvendig å finne ut - hva vant vi - hva brakte oss framover. USV gir helt gjerne svar på disse spørsmåla. Når de sier - «at aksjonene ikke har tjent studentenes interesser, verken m.h.t. suspensjonssaka eller studentenes politiske stilling generelt.» - underslår USV at det ene av de to Hava faktisk blei innfridd. Studenttillitsmannen blei ikke slik det var Styreformann Eilertsen uttalte hensikt, ekskludert fra Budsjettutvalget. Det endelige vedtaket viser klart at styret var på full rettetrett i saka.

fram et forslag på hovedallmøtet som innebar at de blei pålagt å jobbe fram mot generalstreik på Universitetet mot angrepa på de demokratiske rettighetene våre. Vi må nå for alvor ta opp denne diskusjonen, diskutere krava og nye aksjoner. Vi oppfordrer alle progressive studenter til å kaste seg inn i den videre kampen. Og vi oppfordrer USV til å ta et oppgjør med den tidligere linja si og slutte opp om kampen.

NKS.

Dette var et direkte resultat av demonstrasjonene og mobiliseringa av studentene gjennom underskriftslistene. Eller mener USV at dette vedtaket skyldes de «studentvennlige delene av styret». Kan USV konkret påvise hvem dette er?

USV UTEBLE FRA VIKTIG HOVEDALLMØTE

USV lanserer også sin egen nederlagslinje for aksjonene og legger vekt på at de skulle vært holdt utafør styrerommet. Vi slår fast at alle har rett til å møte opp på samskipnaden sine styremøter. Og særlig studentene har rett til å være tilstede når det gjelder saker av vital interesse for oss. Derfor var det en riktig og kraftig markering av kravet om åpen behandling da demonstrasjon ikke bøyde seg for det reaksjonære lukningsvedtaket. Dette førte til at møtet blei heva. Og det var viktig og tjente kampen mot suspensjonen. Studentenes oppmerksomhet ble retta mot styrets reaksjonære framstøt og de fikk ikke drive sitt spill i det skjulte. Hadde vi stått på gangen (om vi da hadde fått tillatelse til det - ellers måtte vi kanskje blitt hjemme?) ville eksklusjon høyst sannsynlig vært vedtatt allerede 19/11 eller helt sikkert den 26/11. Når USV påstår at det å stå utafør egentlig var i tråd med hovedallmøtet vedtak 25/11 avslører de i beste fall sin egen uvitenhet og at USV slett ikke var tilstede. Vedtaket sier ingenting om utafør eller innafør bare at demonstrasjon skal holdes. Men i diskusjonen på hovedallmøtet tok man utgangspunkt i demonstrasjonen 19/11 som blei avholdt innafør og det var klart at det ville det neste også. Dette punktet viser bare USV sin redsel for å støte noen på mansjettene.

USV'S KRITIKK SELVMOTSIGENDE - OG AVSLØRER DERES EGNE SVAKHETER

Alt snakket om at demonstrasjonene skifta karakter fra standpunktmarkering til forsøk på fysisk å hindre møtet, er en USV konstruksjon. De to første gangene heva styret selv møtet da vi nektet å bøye oss for lukningsvedtaket, uten at vi dermed trodde enn si ønska å få utsatt saka til evig tid. De to siste gangene bøyde vi oss delvis for lukningsvedtaket og møte blei satt. Den siste gangen om det også til reelle forhandlinger om hva vedtaket skulle inneholde.

Det skulle vise klart at vår taktikk var en taktikk for å få igjennom de to krava, ikke i det uendelige å hindre vedtak. Det USV sier om aksjonene viser USV's egne svakheter. For å kunne fordømme aksjonen underslår de at vi vant en seier og blir selvmotsigende når de først sier at aksjonen førte til at de reaksjonære styrka seg og etterpå at oppstusset om aksjonen skjulte den reelle rettetretten til Haugli. Altså en reaksjon som har styrka

Kontorsjef Kaldhol og direktør Haugli maner til «fornuft».

seg, men er på skjult rettetrett? USV sprer illusjoner når de snakker om de «studentvennlige delene av styret» og gir på viktige punkter en gal framstilling av det som skjedde.

Det USV ikke sier er også et uttrykk for unnfalighet eller oppotunisme. Samtidig som USV i realiteten legger skylda på oss for politiaksjonen unnlater de å fordømme Hauglis spesielt reaksjonære rolle i dette. Da har man akseptert de borgerlige avisenes sine løgner om demonstrantene.

Vi må slå fast at politiaksjonen var det groveste overgrepet mot studentene i Tromsø historie. Ei handling som vakte avsky blant tilfeldige forbigående og som resulterte i en spontant støtte-demonstrasjon. 4 timer seinere samla en «ulovlig» demonstrasjon 200 mennesker, hovedsakelig studenter. Vi må slå fast at det var Haugli, Eilertsen og Kalhol som gikk berserk og angrep demonstrantene. Demonstrantene opptrådte hele tida disiplinert og hadde ingen interesse av fysisk konfrontasjon. Haugli spilte en spesielt reaksjonær rolle gjennom Arnesen å tilkalle politiet og selv lede politiaksjonen. Og begå fysiske overgrep mot demonstrantene også før demonstrasjonen begynte.

USV's oppsummering er en fordømmelse av kampen på klart

opportunistisk grunnlag. Utpillet fyller derfor Holts forhåpninger om splittelse, og tilfredsstillende Hauglis behov for å gå stille i dørene. USV setter til slutt i sin uttalelse opp en del paroler for kampen videre. Vi er enige i innholdet i disse parolene men vil samtidig påpeke at flere ting mangler. Det viktigste framover nå blir å forsvare vår rett til sjøl å bestemme vår egen valgordning.

USV sier de er for samlende aksjoner. Er USV for universitetsstreik på bakgrunn av disse krava. Vi må vise universitetsledelsen at vi kan forsvare rettighetene våre, at vi ikke aksepterer at SU er blitt fratatt kontorene.

Uansett hva folk mener om aksjonene må de snart ta stilling til kampparoler og generalstreik.

K. Høegh

Bok- og papirhandel
Tromsø

Romsituasjonen på Tromsø Lærerskole, - ET EKSEMPEL PÅ STATENS UTDANNINGSPOLITIKK

Det siste året har romsituasjonen ved Tromsø Lærerskole vært den høyest prioriterte interessekampsaken.

På et allmøte 14. januar ble LNLs vedtak om én dag streik for å sikre full bevilgning til utbygging av skolen på 1978 budsjettet og «midlertidig

ordning for grupperom og større lesesalsplass innen påske» stemt ned.

Det første KRAVET ble vedtatt - samt et tillegg om at studentene skulle få i stand en storstilt presseaksjon for å presse departementet til å ta riktige avgjørelser.

Allmøtet var dessverre ikke et skritt videre i arbeidet for å få utbygging, men det hindrer allikevel ikke at dette skrittet kan taes i løpet av våren. Et lite antall reaksjonære studentpolitikere har kjempet hardt for å bygge opp en tillit til staten som den på ingen måter fortjener.

Romsituasjonen og saksbehandlingen fram til i dag

For å underbygge dette er det naturlig å ta for seg romsituasjonen og gangen i saka fra den første overskridningen av kapasiteten og frem til idag.

(Den utstrakte bruken av sitat fra Rektor Skog er ikke ment å være noen takk og hilsen for hans innsats gjennom årene. Han bruker dobbelstemmen for å stappe flere inn. De blir trukket fram fordi de utgjør stordelen av det skrevne materialet. Men de illustrerer også hvor hjelpeløse skoleråd og rektorer er når de aleine skal protestere mot statens utdanningspolitikk).

Til slutt - noen kommentarer til de viktige argumentene mot å gå til streik.

På et allmøte 14/1-74 - altså nøyaktig 3 år mellom de to allmøtene på romsaken - ble denne uttalelsen vedtatt:

«På bakgrunn av opplysninger og vurderinger i sakspapirene om romsituasjonen ved Tromsø Lærerskole, vil studenter og lærere samlet til allmannamøte 14.1-74 stille følgende krav overfor departementet:

1. Økonomiske midler til utbygg-

ing av Tromsø Lærerskole på neste statsbudsjett.

2. Kirke og Undervisningsdepartementet tar opp saka til vurdering innen 1. mars 1974. Møtet vedtok videre å gå til aksjon om man ikke snart fikk et politisk svar.

La oss se litt på de vurderingene i sakspapirene som dette vedtaket støttet seg på: «Ingen annen lærerskole har så uforsvarlige arbeidsforhold for lærere og studenter. Dette er en vurdering både skolens ledelse, lærere og studenter er enige i.

Det synes innlysende at vi ikke kan godta den uholdbare arbeidsituasjonen lenger. Like klart er det at romsituasjonen representerer et problem hele skolen bør kunne stå sammen om å løse, selv om vi kanskje vil komme til å måtte bruke kraftige virkemidler for å bli hørt av ansvarlige myndigheter.»

Situasjonen verre enn noensinne

Kort tid seinere gikk Tromsø Lærerskole til én dags streik. Den var vellykket og fikk stor publisitet. Høsten -75 kunne førskolelinja ta i bruk et nytt bygg - Paviljongen. Den ble bygd takket være studenter og læreres samla aksjon.

Men kravet om utbygging ble bare delvis imøtegått. Departementet benyttet anledningen til å utvide førskolelinja - godt hjulpet av Rektor Skogs dobbelstemme våren 1976.

Situasjonen i dag er verre enn noensinne. En underskriftskampanje tidlig i høst viste at det er stor enighet mellom studentene på at romsituasjonen har «dårlig innflytelse» på utdanning og skolemiljø.

Det går tilsammen 468 studenter på skolen, fordelt på 17 klasser. De fire klassene på førskolelinja å å også benytte hovedbygningen. Skolen er bygd i 1952 for 6 klasser (180 elever)!

De mest åpenbare svakhetene: - Det fins kun 4 klasserom. Dette har ført til at undervisningen i bl.a. pedagogikk og norsk blir lagt til spesialrom for biologi, fysikk ol.

- Skolen har ingen grupperom. Man må benytte ganger, korridorer, kantine, dagligstue osv. til gruppearbeid.

- Lesesalen huser knapt en hel klasse.

- Kantina er beregna for hundre personer. Den går på dispensasjon fra helserådet.

- Ingen administrasjonsplass for studentene.

- Ingen arbeidsrom for lærerne (bortsett fra lærerne i naturfag)

- Ingen garderobeplass for lærere og studenter.

- Ingen oppholdsrom for vaktmester og reingjøreingspersonale

- En forkrøplet musikkavdeling

- Total mangel på audiovisuell avdeling og auditorier.

Studenter og lærere, helseråd, Statens Arbeidertilsyn og rektorer har i mange år protestert mot disse uttallige forholdene.

Fra 1957 har kapasiteten vært overskredet med over 50 prosent. Det ble da tatt opp 3 nye klasser. Siden 1960 har staten jamnt og trutt presset flere klasser inn. Protestene har vært sterke og nådde en topp ved streiken i -74. Brev, telefonkontakt, utredninger besøk i departementet, departementsfolk på besøk her - i løpet av disse tjue åra har dette til stadighet gjentatt seg. Skolas tålmodighet har vært som en engels tålmodighet.

Da vi kom tilbake til skolen høsten -76 meldte «INFORMASJON» et ukeskriv fra konsulentent - om at det endelig har skjedd noe med planene om utvidelse og ombygging av Tromsø Lærerskole. «KUD har sendt brev til Statens Bygg og Eiendomsdirektorat (SBED) og foreslått romprogram for skolen med tillegg». Departementet ba så om en uttalelse fra skolen om forslaget. Høgskolerådet vedtok forslaget fra departementet. I slutten av november ble forslaget godkjent oversendt til Finansdepartementet i et møte mellom skolen, KUD og SBED.

Det er håp om at Finansdepartementet kan få tatt stilling til saka i løpet av våren. Sjølv om bygningsstarten ligger i det blå, er det riktig å si at utbygginga ikke lenger er den utopien mange tidligere hadde trodd.

Før saka videre med streik

Det er viktig at alle som ikke har tillit til departementet eller staten, føler ansvar for å føre denne saka videre. Det er nødvendig å kritisere argumentene til de «realpolitikkerne» blant studentene som er redde for selv å komme i skyggen av en stor massebevegelse.

«Saka er i framgang. Det er uheldig å streike på et tidspunkt når man ikke kjenner resultatet av drøftingene i finansdepartementet». Til det er det å si at situasjonen nå er bedre egnet til streik enn den vil være utpå vårparten. For det første er ikke 78-budsjettet ferdig behandla ennå. En annen ting er at våren er eksamenstid med delvis oppløsning av skolen.

Målsettingen for aksjonen må være det samme som i 74. Vi ønsker å få departementet til å raskt ta riktige avgjørelser. Forholdene på skolen blir enda bedre kjent ved en streik. I et valgår vil det bety politisk press på partiene og departementet. «Nordlys» hevda på ei første side at Tromsø Lærerskole forslummes. Mer publisitet om saka vil ikke skade andre enn de som velger å utsette utbygginga.

Et annet argument har vært at det prinsipielt sett er galt å legge press på folkene i departementene. Vi skal altså bare bukke til øvrigheta. Men sjølv tvinger de gjennom forslag som år for år har forverret situasjonen vår. Hvor suverent har de ikke gitt blanken i forholdene her!

Myndighetene har trenert saka!

Fra 1957 til 1974 vendte myndighetene det døve øret til. I stedet for å løse problemene, gjorde de dem større. Rektor Skog måtte i 1974 konstatere at løfte fra KUD ikke er noe gentleman's word. «Det er beklagelig at skolens positive holdning bygde på feile premisser. Det er skuffende å vite hva vi nå vet, at departementet ikke har gjort noe for å oppfylle

det vedtaket fra januar 1974 som det sjølv var enig i: Kirke og Undervisningsdepartementet vil legge romprogram fram for Statens Bygge og Eiendomsdirektorat, til vurdering». Fem år etter at dette var avtalt, ble forslag til romprogram sendt over til SBED!

Et liknende forløp hadde en sak om Idrettsanlegget ved skolen. Da var det SBED som skulle reflektere over et fra KUD og skolens side forestått program for utbygging av idrettsanlegg. I 1970 ble forslaget oversendt. I 1974 måtte Skog igjen si seg lei for at «skolen ikke har fått noen informasjon eller bevilgning». Tanken om at vi ikke skal blande oss inn i statens avgjørelser appellerer til vår sans for respekt og høflighet. Men staten har ikke etikk og akseptert moral som utgangspunkt for utdanningspolitikk. Det har vist seg at alltid å være tillitsfulle og tålmodige er en ulempe i forbindelse med departementet.

Bevilgningene nedskåret

Bevilgningene til nybygg for lærerskolene gikk drastisk ned fra vel 20 millioner i -74 til vel 5 millioner i 1976. Underdirektør Omholt i KUD sier i sine bemerkninger om den økonomiske situasjonen for den høyere utdanning i -76 at pedagogiske høyskoler (lærerskolene) kun vil få et lite beløp til utbygging. Nybygg blir enda lavere prioritert. Den krisen som går i økonomien, er heller ikke lærerskolestudentene ansvarlige for. Vi må derfor slutte oss til den landsomfattende protesten mot nedskjæringene innenfor den uproduktive sektoren, kultur, utdanning og helsevesnet.

Romsituasjonen er ikke vårt ansvar, en streik er rettferdig!

Helt til slutt noen få ord om et argument mot streik som lyder omtrent sånn: «Jeg er imot streik. Jeg går her for å sikre meg ei lærerutdanning og er ikke tilhenger av bajassendenser. Streiken er en rein AKP-streik».

Dette er å snu alt oppned. Det er departementet som har opptrådt ansvarsløst. Ikke i et tilfelle er det dekning for å påstå at den stadige forhalingen av utbygginga har årsak i mangel på vilje eller samarbeid fra studenter og lærere. Det er tvert om. Studentene er tvunget til å ta utdanninga alvorlig. Vi går her for å få et levebrød. Dessuten er det kostbart å avvikle 3-4 år uten inntekt. Vi må reagere i mot at det bare er Statens Lånekasse for ungdom under utdanning som skal ha utbytte av studiet vårt!

«AKP-streik» er ei populær frase noen som prinsipielt er imot aksjoner av noe slag, griper til når de mangler saklige holdepunkter. Tradisjonen er at dettes nyttes uten unntak mot enhver bevegelse av folk som kjemper for en eller annen rettferdig sak. Kjente arbeiderpartitillitsmenn blir kalt for dekte AKP'ere om de kritiserer reaksjonær politikk.

Grunnlag for enhet på streik er at man vil kjempe for ei bedre lærerutdanning og ei bedre skolemiljø. Det kan alle demokratiske studenter og lærere gå inn for.

Sekretæren i LNL styret på lærerskolen
Truls Nordby.

Studentrepresentantane:

DETTE SKJER I SAMSKIPNADSSTYRET

FORTROLIG

På møte 21/1-77 behandlet styret i Samskipnaden en sak om organisasjonsplan, stillingsbetegnelser og lønnsansettelser for ledere i Samskipnaden. Sakspapirene var stemplet fortrolig og saken ble derfor ikke gjort kjent blant studentene før styremøtet. Studentrepresentantene i styret mente det var svært uheldig at en sak som angikk omorganisering av Samskipnaden og som dessuten ville medføre store utgifter, ikke skulle kunne diskuteres blant studenter og ansatte.

Vi foreslo derfor på styremøtet at saken skulle utsettes og at de sakspapirer som angikk stillingsbetegnelser og de samlede utgifter, skulle oversendes Hovedallmøtet og Personalforeninga til uttalelse. Dette ble nedstemt og saken ble derfor realitetsbehandlet på møtet.

FORSTERKET SOSIALT SKILLE

Den nye organisasjonsplanen medfører relativt få forandringer i funksjon og ansvar for de impliserte, men den synes å tilstrebe en makt- og ansvarskonsentrasjon som verken studenter eller ansatte vil være tjent med.

Bjørn Kaldhol, - direktør i Samskipnaden?

Organisasjonsplanen forutsetter nyt tittler (og status) som vil forsterke de sosiale skillelinjer mellom ledelsen og de øvrige ansatte i Samskipnaden.

De nye stillingsbetegnelser og lønnsansettelser blir som følger:

- Kontorsjefen gis tittelen direktør og lønnes i 1tr. 29 (tidligere 25)

- Økonomisekretæren gis tittelen økonomisjef og lønnes i 1tr. 24

(tidligere 20)

- Avdelingslederen (kantine) gis tittelen kantinesjef og lønnes i 1tr. 23 (tidligere 21)

- Sekretæren (boliger) gis tittelen sekretariatleder og lønnes i 1tr. 19 (tidligere 16)

Med sosiale utgifter vil de økte personalkostnader beløpe seg til ca. kr. 70.000,-.

TROMSØ DÅRLIGST UT

På grunn av det lave medlems-tallet kommer Samskipnaden i Tromsø dårligst ut når det gjelder fordeling av midler over statsbudsjettet, og utbyggingen av studentsosiale tiltak, f.eks. helse-tjeneste, er kommet svært kort her i Tromsø. I tillegg til dette kommer prisøkninger. Husleiene, semesteravgiften og prisene på kantiner og daghjem, øker stadig, noe som fører til at studentenes økonomi blir svakere.

SAKA ANKES FOR DEPARTEMENTET

Studentrepresentantene fant ikke å kunne gå inn for at ledelsen i Samskipnaden skulle innvilges tildels store lønns-

GA I STUDENTERSAMFUNNET!

Studentavisa har intervjuet formannen i Studentersamfunnet, Anne Katrine Rørholt om arbeidet i studentersamfunnet dette semesteret.

Forkvinna i Studentersamfunnet: Stud.samf. er eit viktig forum for ideologisk kamp.

VIKTIGE MØTER

Studentavisa: I november valgte generalforsamlinga igjen Rød Front til styret i studentersamfunnet. Hva slags møter har styret planlagt?

Anne Katrine: Av møteprogrammet vil jeg trekke fram et møte om 4-banden i Kina - venstrefløy eller kontrarevolusjonære borgere?, et møte om linjene i interessekampen til studentene, et møte om oljeboring i 1978 nord for 62. br.g. og et møte om «Skal vi slåss for Svalbard og midtlinja i Barentshavet?» Møteprogrammet som styret arbeider med fins forøvrig i sin helhet et annet sted i avisa, og er slått opp på alle instituttene og på studentbyene.

STUDENTERSAMFUNNET FOR HVEM?

Studentavisa: Du oppfordrer alle studentene til å gå i studentersamfunnet?

Anne Katrine: Ja. Alle unntatt

nazister kan komme på møtene, og bli medlemmer av studentersamfunnet.

Studentavisa: Møteprogrammet er altså ikke lagt opp bare for Rød Frontere?

Anne Katrine: Nei, langt i fra - møteprogrammet tar sikte på å ta opp de viktigste og mest brennbare politiske motsigelsene blant studentene. Sjøvsagt vil Rød Front på møtene og ellers kjempe for at flest mulig skal ta standpunkt for den politikken vi står for, og være med oss i kampen for et sosialistisk Norge, og mot all imperialisme og reaksjon.

Mange studenter er i dag enige i Rød Fronts politikk, eller har sympati for den. Mange vet lite om hva vi står for. Vi i Rød Front-styret er sikre på at den beste måten å vinne mange flere for Rød Fronts politikk er gjennom åpen ideologisk kamp mellom en sosialistisk politikk

som vi står for, og alt tankegods som støtter borgerskapet.

SLIK ARBEIDER RØD FRONT-STYRET

Studentavisa: Har dere gjort noe for å komme i kontakt med fronter og politiske organisasjoner om møtene?

Anne Katrine: Ja, vi har invitert spesielt alle fronter og politiske organisasjoner vi kjenner til som jobber på de høyere lærestedene her i byen: vi har oppfordra alle medlemmene i disse organisasjonene til å bli medlemmer i studentersamfunnet. Vi har også invitert organisasjonene til å diskutere møtetema, innledere osv. med styret. Foreløpig har vi ikke fått noen svar, men vi skal offentliggjøre svarene så snart de kommer. En oppfordring til alle som leser avisa: ta opp invitasjonen i fronter og organisasjoner du er med i!

Studentavisa: Det første møtet i semesteret var om «Suspensjons-saka - ein rettferdig kamp for demokratiske rettar?» Hvorfor kom ikke rektor Holt som innleder?

Anne Katrine: Han gav flere grunner til det - en grunn sa han var at den andre innlederen som vi hadde invitert, Torgeir Engstad, hadde ført diskusjonen om denne saka på en uverdigg måte! Dette er grovt! Jeg tror alle som var på møtet vil være enige med

meg om at det var en god diskusjon etter innledningen til Torgeir Engstad.

Rektor Holt veit sikkert at han har de aller fleste studentene mot seg i denne saka. Vi syne det var feigt av rektor Holt ikke å stille. Samtidig som han ikke stiller i studentersamfunnet, kjører han ut alvorlige angrep mot studentaksjonen og mot studentenes organisering i avisene, der han kan være sikker på at studentene i liten grad slipper til med motinnlegg (flere innlegg fra studentene er nekta tatt inn i avisene).

FORHOLDET TIL USV OG KUL

Studentavisa: To av de politiske organisasjonene på universitetet, USV og KUL, boikotter studentersamfunnet. Hva mener du om det?

Anne Katrine: Vi har diskutert det i styret, og mener at de rett og slett ikke tør å stille.

Sjølv sier de at de boikotter pga. den «møte- og debattstilen» vi legger opp til! Men hvorfor deltar de da på møtene i studentersamfunnet i Oslo, stiller til valg osv? Og hvorfor holdt Arne Overrein, USV Tromsø, innledning på et møte i DNS i høst? «Møte- og debattstilen» er neppe særlig forskjellig i studentersamfunnet i Oslo og Tromsø.

Jeg håper at Studentavisa kan gi

rom for innlegg til den diskusjonen som er starta på veggviser på universitetet om USV's og KULs boikott av studentersamfunnet.

Studentavisa: Men ønsker Rød Front-styret at USV og KUL skal oppheve boikotten?

Anne Katrine: Ja, selvfølgelig. Og jeg tror at de fleste studenter er enige om det. Det betyr ikke at vi har tenkt å nedlegge kampen mot de borligere ideene vi mener USV og KUL står for. Tvert om! Apen konfrontasjon i studentersamfunnet gir et bedre grunnlag for å kjempe mot USV og KUL, et bedre grunnlag for større oppslutning om Rød Fronts politikk.

VIKTIG FORUM FOR IDEOLOGISK KAMP

Til slutt:

Noen hevder at studenter er lei av politikk. Vi hevder tvert om at studentene har vist seg spesielt politisk aktive - studentene er ofte av de første til å reagere på undertrykking og utbytting, og av de første med støtte til progressive kamper. Studentersamfunnet er det viktigste forum studentene har for ideologisk kamp om alle de viktige motsigelsene som i dag fins blant studentene. Bare borgerskapet tjener på at det blir stille på universitetene. Derfor: Gå i studentersamfunnet!

REIS KAMPEN MOT YRKESFORBOD I NOREG!

Yrkesforbudet er ikkje i hovudsak lenger berre eit vest-tysk fenomen. Reaksjonen i Noreg freister gjera same forbudet gjeldande her. NAF og Libertas går i spissen for «kontrollen av uroelement». LO og Aspengren kallar det «å luka ugras i fagrørsla!» Det det i røynda dreier seg om, er ei storstilla kampanje for å fjerna kampviljuge

LO OG BEDRIFTSLEIINGA GÅR SAMAN OM KAMPANJA

Kampen ved Furuholmen tok til med ei politisk og usakleg oppseiing av ein arbeiddar, som leiinga seinare vart tvinga til å taka inn att. Men dette var berre fyrste framstøtet i ei større

Norges Statsbaner har fått sin første kvinnelige konduktørspirant, Aase Basmoen fra Dovre. I den forbindelse uttaler opp-læringsleder Robert Stenberg i Hamar Distrikt, - ifølge «Lillehammer Tilskuer»: «Når en kvinne søkte, regnet vi med at hun var kvinnesaks kvinne eller rødstrømpe, slik at det kunne være fare for politisk infiltrasjon. Vi hadde derfor betenkeligheter. Men de viste seg å være ubegrunnede.»

utrensking, som er leia av disponent Karl Haugan i Furuholmen, saman med fetteren hans, LO-sekretær Haugan.

Disponent Haugan ville gjerne kvitte seg med ein del progressive arbeiddarar, - og korleis skulle han gjera det? Ein kan makta mangt som har ein fetter i LO! Gode råd vart gjevne, - oppseiingar under dekkje av innskrenkingar. 12 mann vart sparka. Men dagen etter ringde Furuholmen til Arbeidsformidlinga etter nye folk til å taka over arbeidet til dei oppsagde. Då ein del av dei søkte desse jobbane, var det plutselig ikkje bruk for dei.

Alt prat om innskrenkingar er altså berre eit skalkeskjul, - det er klart for alle og einkvar at Furuholmen stadig trappar opp i Tromsø. To soldatar som har haika med LO-sekretær Haugan, har gjeve vitneprov om ein samtale der Haugan la ut om uroa på det nye lufthavnbygget,

Klære ord frå Stenberg og Co. Kvinnen vert utsatt for yrkesforbud på lik line med menn.

og progressive arbeiddarar, for på det viset å halde attende rettvis krav, slik at bedriftsleiinga si utbytting uhemma kan halde fram enno ei tid. Raksjonen skyr ingen middel, men arbeiddarane ved Thor Furuholmen har no reist seg til kamp mot politiske og usaklege oppseiingar.

som altså vert bygd av Furuholmen. Haugan snakka og om den noko spesielle kontakten med fetteren. Det er klart at oppseiingane lenge har vore planlagt og diskutert.

LØGN OG HETS FRÅ FURUHOLMEN

Furuholmen freistar no å dekkja seg attom løgner om sabotasje og udugelighet i arbeidet som grunnar for oppseiingane, samt at dei oppsagde tidlegare har fått klager på arbeidet. Dette er ikkje i samsvar med sanninga. Bedriftsleiinga freister no desperat å halde maska utad, utan særleg hell. Argumenta deira har ikkje rot i røyndomen. Frå LO-sekretær Haugan høyrer ein ingen ting, ein kan berre onstatara at komplottet hans ikkje gjekk som venta. Likevel dekkjer fagforeningsleiinga han

Furuholmen trappar opp, og «innskrenkar» - samstundes!

attom dei same argumenta som bedriftsleiinga nyttar: Prat om innskrenkingar, samen med reinspikka løgn om arbeiddarane.

KAMPEN GÅR VIDARE

Arbeidarane ved Furuholmen har skipa ein aksjonskomite som held fram i kampen mot desse provo-

kasjonane mot arbeidarklassen, og stiller klare og rettvis krav: ALLE OPPSEIINGAR MÅ TREKKJAST ATTENDE! KARL HAUGAN MÅ UT AV LO! FORSVAR RETTEN TIL YTRINGSFRIDOM OG ARBEID!

MERK DEG VÅRE KANTINETILBUD!

	åpningstid
Teoribygget: kaldmat, middag	1000 - 1615
Nordlysobservatoriet: kaldmat, middag	1100 - 1500
Odd Berg: kaldmat	0900 - 1500
Idar Brenn: kaldmat, middag	1000 - 1615
Gjennomgangsbygget: kaldmat, middag	1000 - 1600

Vellaget, god middag i prisklassen kr 8,50 - kr 11,25 (ca halve prisen i forhold til byens andre tilbud).

Vi tar oss av alle typer arrangement, stort eller lite. Vi lager også mat for utbringning.

Nærmere opplysninger om kantineens service-tilbud fåes over telefon 8 10 12.

STUDENTSAMSKIPNADEN

I TROMSØ

MARITIM CAFETERIA Stedet for god og rimelig mat.
PEPPERMØLLEN MAT & VINHUS... Stedet for mat og miljø.
FISKEKROGEN Stedet for havets delikatesser.
SJOMANNSKLUBBEN GRILL Stedet for en go bit.

KULTURBYGG I TROMSØ,-

ei orientering fra Hålogaland Teater

17. november 1976 vedtok Tromsø bystyre med 44 mot 24 stemmer å reise et kulturbygg på Arbeiderforeningens tomt i Grønnegata. Dermed var tilsynelatende en meget langvarig og omfattende saksbehandling over for våre kommunalpolitikere del.

Problemkomplekset omkring et kulturbygg i Tromsø dukket for alvor opp i og med etableringen av Hålogaland Teater i 1971. Lang tid har gått og mange prosjekter har rent i havet siden den gang. Man søkte løsninger som ombygging av det gamle huset, ombygging av Verdens-teatret, et kombinert bygg med idrettshall/teatersal i et nytt byggetrinn på Alheim, det såkalte Strandveien-prosjektet, tomte nord for Teoribygget, med plass til Tromsø Kunstforening og Hålogaland Teater og endelig Arbeiderforeningens prosjekt, det desidert største og mest omfattende prosjektet.

Dette siste prosjektet er det altså som nå forsøkes realisert med bl.a. medvirking av Universitetet i Tromsø. Vi synes det er bra at Universitetet engasjerer seg for å medvirke til en hurtigst mulig løsning av et etterhvert både prekært og pinlig behov i Tromsø, men vi har aldri lagt skjul på at vi stiller oss meget

skeptiske til et kulturbygg av et slikt omfang som det Arbeiderforeningens prosjekt representerer.

Teatrenes behov oversett

I det siste tiår har mange kulturbygg blitt påbegynt og/eller fullført her i landet. Erfaringer fra de fleste av disse større eller mindre kulturpalass er dårlige, og fra et produserende teaters synspunkt håpløse.

Vi har i tillegg til Hålogaland Teater to andre regionteatre her i landet, og et tredje vil komme til høsten:

Teatret Vårt i Molde startet opp med like håpløse arbeidsforhold som de H.T. arbeider under i dag. Imidlertid gikk man raskt i gang med å prosjektere et kulturbygg som skulle romme teatrets behov for kontor- produksjons- og spillelokaler. Til tross for at teatret hadde representanter i byggekomiteen ble deres synspunkter bare i liten grad tatt hensyn til. Bl.a. står bygget der i dag (det ble offisielt åpnet høsten '76) med en romplassering som umuliggjør effektivt arbeid på verksteder samtidig med prøver og/eller forestillinger fordi verkstedene er plassert i et rom ved siden av teatersalen, kun med en skyvedør imellom! I tillegg er verkstedene dimensjonert for små

slik at Teatret Vårt fremdeles bruker verksteder ute i byen, med den tid og de omkostninger og transportproblemer det medfører. Nok et lite eksempel: et lydrom er utstyrt med et alt annet enn lydløst vifteanlegg! Garderobene er for små, det finnes ikke lagerplass, det påtenkte kunstgalleriet har fått en slik utforming at Molde Kunstforening nekter å bruke det osv.

Telemark Teater i Skien flyttet inn i et allerede ferdig kulturbygg, Ibsenhuset. Problemene er ikke mindre der. Verksteder, prøverom og kontorer er spredd rundt i hele huset, leie av teatersalen og festsalen (både til forestillinger og prøver) er så dyrt at teatret må finne seg lokaler andre plasser i byen, alle rom her (i motsetning til i Moldes kulturbygg) er overdimensjonert, og alt annet enn egnet til et regionteaters behov. Pågangen av brukere til teatersal og festsal er dessuten så stor at teatret må bestemme seg et halvt år i forveien dersom de ønsker å spille forestillinger der, noe som hindrer fleksibilitet og låser planleggingen. Telemark Teater er m.a.o. bare i liten grad herre over sin egen arbeidssituasjon.

Førde fikk et stort kulturbygg

ferdig i fjor, og til høsten blir kommunen vertskap for et regionteater. Hvilke arbeidsforhold møter så de ansatte der? En overdimensjonert scene/sal, et kontorlandskap der svært mange kategorier funksjonærer skal arbeide, ingen verksteder, kun et lager. Vi misunner ikke våre kolleger som skal ta fatt der.

Kristiansand har fått et nytt kulturbygg, og selv om diskusjonene om hvorvidt kommunen skal huse et regionteater eller ikke fremdeles pågår for fullt, må det være grunn til å anta at det før eller senere kommer. Hva møter de ansatte der? Uegnede arbeidsforhold, mangel på verksteder.

Vi nøyer oss med disse eksemplene og håper at de kan skape en forståelse for hva et **produserende** regionteater har behov for. Vi utelukker ikke at mange av de tabbene som er nevnt ovenfor kan unngås under planleggingen av Arbeiderforeningens prosjekt. Vi vil imidlertid advare sterkt mot å undervurdere brukernes krav og behov i et slikt prosjekt og samtidig påpeke at teatret blir de flittigste og mest avhengige brukere av bygget. Vi finner det derfor meget betenkelig slik prosjektet arter seg i dag med åpenbare brukerkollisjoner som

umuliggjør kontinuitet i teatrets drift.

Husproblemet MÅ løses!

Tromsø kommune har med de tre nord-norske fylkene og staten som vitner, gitt et forpliktende løfte om å løse husproblemet for Hålogaland Teater. Dette var forutsetningen for at et regionteater skulle legges til Tromsø. **Hvor** Hålogaland Teater får innpass er for oss knekkende likegyldig, men ikke **når** og **hvordan!** I snart seks år har vi arbeidet under ekstremt dårlige arbeidsforhold og hvor mye lenger vi skal avfinne oss med dette kan bare kommunen avgjøre, men når teatrets styre har stilt tre klare krav til kommunen er ikke dette for å legge et press på politikerne, men for å understreke **realiteten** i hva vi har behov for og at vi trenger det raskt.

De tre kravene er:

1. Teatret må få klare garantier for at nye lokaler vil stilles til disposisjon innen utgangen av 1979.
2. Bruksretten til lokalene må garanteres slik at teatret sikres kontinuitet i driften.
3. Teatrets behov for produksjon og framføring i samme sal må imøtekommes.

Slik Arbeiderforeningens prosjekt arter seg i dag kan vi med sikkerhet si at ingen av disse tre kravene lar seg oppfylle. For oss er dette realitetene inntil det motsatte er bevist.

Allmøtet v/Hålogaland Teater.

(Møteprogram: side 3)

Frå NSU sitt landsmøte 22.01

- NSU SABOTERER STUDENTANE SIN INTERESSEKAMP!
- USV I NSU GÅR I SPANN MED DEI REAKSJONÆRE MOT PROGRESSIVE VED-TAK!

NSU SIN VÅRPLAN LYT FORKASTAS!

NSU sin vårplan skil seg lite frå andre planar lagt fram frå denne kanten. Han kan oppsummerast som ei nedlegging av all kamp blant studentane. Han inneheld ikkje eit einaste framlegg til korleis vi skal reise kampen for dei demokratiske rettane, heller ikkje til korleis vi skal møte åtaka på økonomien til studentane. Planen inneheld 4 viktige punkt:

- 1) Fagkritisk seminar.
- 2) Fagpolitiske seminar.
- 3) Registrering av fagkritisk arbeid.
- 4) Anti-imperialistisk arbeid.

Enno denne «fagkritikken» har pågått i fleire år no, kan USV ikkje syne til eit einaste konkret resultat av denne seminar-«aktiviteten» som kunne løfte studentane sin kamp opp på eit høgare nivå. Vi ser altså at all denne fagkritikken er eit skalkeskjul for å leggja ned interessekampen og å sabotere aksjonar som studentane fører. Ikkje ein einaste aksjon har NSU-leiinga stilla seg i spissen for, - anten har dei heldt kjeft om aksjonane, eller gått direkte imot dei. T.d. gjekk dei mot punktdemonstrasjonen som Progressiv Front arrangerte til støtte for kampen mot suspensjonen av SN.

Punktet i programmet om anti-imperialistisk arbeid er eit kapittel for seg. Her kunne NSU ikkje sette opp retningslinjer, då sekretæren for internasjonalt arbeid var i Guinea Bissau! Vil

dette seia at studentane ikkje skal driva anti-imperialistisk arbeid, avdi denne sekretæren ikkje er til stades? Dette kan vel heller ikkje kallast for anna enn sabotasje!

NSU ALLIERER SEG MED REAKSJONEN!

Progressiv Front gjekk då sjølv sagt inn for å forkaste heile vårplanen, og for at NSU skulle lage eit nytt framlegg. Dette framlegget frå PF vart forkasta, med stemmene til Moderat Gruppe, Unge Venstre, Grønt Gras og USV. Under Punktet om antiimperialisme kom «Berufs-verbod»-arbeidet opp. Her synte NSU-leiinga seg som ei «drivkraft», og som eit prov på det, synte dei til ein komite, der m.a. Svein Christiansen sit. Den same Christiansen er kjend som ein av dei verste fiendane til Jøtul-arbeidarane under kampen dei førte.

Dette skulle vel gje perspektiv om kor «slagkraftig» denne komiteen vil verte. Det neste vert vel at Aspengren vert æresmedlem i komiteen, - han har jo gjort slik ein kraftfull innsats med ugrasjuking i fagrørsla!

HANDSAMINGA AV RESOLUSJONER

NSU kunne ikkje støtte resolusjonen som PF la fram om Fui:uholmen-arbeidarane, då dei trakk i tvil samtalen mellom dei haikande soldatane og LO-sekretæren, - ein LO-sekretær kunne då ikkje vere så dum?! Den

- NSU-LEIINGA I DAG: STUDENTARISTOKRATAR OG PAMPAR! VI MÅ GÅ I SPISSEN FOR Å GJERE NSU TIL EIN KAMPORGANISASJON!

grunngevinga talar jo for seg sjølv.

PF la fram ein resolusjon om Barentshavet og Sovjet sitt press der. Denne vart nedstemt, då fleirtalet hevda at saka ikkje var viktig nok, og at det var å kjempe for norsk imperialism. Dei gjekk altså inn på Bresjnev & co. sine uttalelsar i m.a. Pravda, der det vert hevda at det er Noreg som provoserer i Barentshavet!

I samband med ein støtte-resolusjon til bryggearbeidarane i Oslo gjekk PF inn for ei økonomisk støtte på 10.000 kr. NSU-leiinga gjekk inn for 1000 kr. Grunngevinga for det: Løyvingskontoen var diverre tom! I skarp kontrast til dette løyver dei 80.000 kr. i pampeløner til seg sjølve.

KORLEIS VERT ARBEIDET I NSU PRIORITERT?

Til sist: Det vart sterkt framheva at kl. 14.30 ville landsstyremøtet verta heva, uansett kor langt ein då var komen. studentane si «kamp-leiing» skulle då sjå på EM på skøyter. Slik prioriterer altså NSU-leiinga!

STEM PA PROGRESSIV FRONT!
GJER NSU TIL EIN KAMPORGANISASJON!

UNIVERSITETET I TROMSØ SI MEDVIRKNING I KULTURBYGGSAKA

Historikk

Formeldt har universitetet vore interessert i å medvirke til å reise eit kulturbygg i Tromsø sia i 1970. Men då Tromsø Arbeiderforening, som er ein av hovudpartane i Grønnegateprosjektet som eigar av tomte, i 1970 heller prøvde å henge seg på NRK sitt nye kringkastingshus i håp om å finne ei snarlig løysing på sitt husbehov etter storbrannen i 1969, vart saka frå universitetshald lagt på is.

I 1976 blussa debatten om eit kulturhus opp att. Tromsø Arbeiderforening som fant det for kostbart å gå inn i samarbeid med NRK var fram på med eit utspel, etter at finansrådmannen hadde lagt fram sitt forslag til eit bygg i Strandvegen for kommunestyret, men det var lenge finansrådmannen sitt forslag som hadde fleirtalet bak seg.

Universitetet øremerkar

Då er det universitetet gjer sitt utspel. Universitetsdirektøren, varaordføraren, formannen i Tromsø byggenemnd, hr. Haugli står fram på vegne av universitetet i Tromsø og lovar 5 mill. kr. til Grønnegateprosjektet. - Bystyret som frå før hadde hatt på nær trefirends fleirtal for Strandvegprosjektet, gjer ei kuvending til fordel for Grønnegateprosjektet.

Bakgrunnen for dette utspelet er noe uklårt, men universitetsdirektør Haugli har eit vedtak frå 1970, fatta av interimstyret, å støtte seg på, og det argumenterast med at universitetet har behov for ein festsal og aula. Dette behovet kunne med fordel ha vore dekt med eit skikkeleg max.aud. i Breivika i forbindelse med Entreparsellen.

Tromsø Arbeiderforening, - ei borgarleg søtsuppe

Det er freistande å sjå litt nærare på Tromsø Arbeiderforening. T.A. vart grunnlagt for snart 125 år sia. Føregangsmennene var prestar og embedsmenn gjekk i spissen for å skipa ei forening som ikkje skulle vera for «rebellar som streika for høgare løn», men vere ei **skikkelig** forening. I dag er T.A. heile byen si forening, med ca. 470 medlemar, regjert av direktorar og høgare funksjonærar.

Kulturbyggsaka opp i universitetstinget.

Saka om kulturbygget og universitetet sitt forhold til byen i denne samanheng, vart livlig drøfta i universitetstinget torsdag 27. januar '77.

Kritikk mot styret si handsaming

Det var brei enighet om at universitetet i si utadvendte skal støtte eit slikt prosjekt. Men det vart reist skarp kritikk mot styret si behandling av saka. Det at universitetsstyret hadde øremerka Grønnegateprosjektet med 5 mill. kr., vart sett på som eit forsøk på å tvinge tinget til å umiddelbart støtte dette prosjektet utan forbehold.

Styret sitt forslag til vedtak fall likevel, og eit forslag frå prof. Melø vart vedtatt. Dette går i korthet ut på at universitetet er villig til å støtte reisinga av eit kulturbygg, men vil ikkje legge press på kommunen når det gjeld å velgja kor huset skal ligge.

Skolebøker

Skolemateriell

Centrum Bok- og Papirhandel

TROMSØ

Telefon 83 540 — Storgt. 73

8. mars 1977 i Tromsø,- HVOR GÅR KVINNEBEVEGELSEN?

Den Internasjonale Kvinnedagen ble innstiftet av lederen for den sosialistiske kvinnebevegelsen, Clara Zetkin i 1910.

I Norge markerte dagen først og fremst internasjonal solidaritet. Dagen var de arbeidende kvinners dag, - den skulle vise deres styrke og organisering. I tråd med Arbeiderpartiets avradikalisering etter krigen ble ikke tradisjonen med denne dagen tatt opp igjen før den nye kvinnebevegelsen vokste fram omkring 1970. Det var Kvinnefronten som gjorde et forsøk på å ta opp igjen tradisjonen.

HVOR GIKK KVINNEFRONTEN?

Kvinnefronten hadde dengang et arbeidsgrunnlag som var så vagt formulert i forhold til dagens opprinnelige innhold, at ikke engang et paroleforslag som: KVINNE - FORSVAR DITT NEI TIL EEC! ble god tatt. Det var i 1973 i Bergen.

Hensynet til rekrutteringa gikk foran. Det måtte taes hensyn til alle de kvinner som kunne bli skremt av ei slik parole, var argumentasjonen. I 1973 hadde de fleste kvinner i Norge tatt standpunkt til EEC - og de kvinner vi da kunne skremme bort, måtte da være «Ja til EEC kvinner».

I 1974 var den internasjonale solidariteten retta mot de sosialistiske folkemassene i Chile. Men Kvinnefronten veik unna ved å godta. - «Solidaritet med Chiles undertrykte kvinner» framfor å stå fast på «SOLIDARITET MED CHILES KVINNER I KAMPEN MOT FASCISMEN - FOR SOSIALISMEN»:

Historien er vårt våpen og derfor må vi ta den i bruk. Situasjonen i Chile viste at kvinner ikke er en politisk gruppering. Borger-skapets kvinner organiserte en demonstrasjon mot Allendes økonomiske politikk som var i vanskeligheter p.g.a. USA og Verdensbankens boikott. Slik ble disse kvinnene ei støtte til juntaens blodige kupp. Dette viser at kvinnene ut fra sin ulike klasstillørighet ikke er en gruppe med felles interesse.

RESERVASJONSRETTE, - OG DEN ENKELTES SAMVITTIGHET

Kvinnefrontens overordna målsetting om å trekke flest mulig med, går som en tråd, ikke rød tråd, fra 1973 fram til idag. I 1977 skal RESERVASJONSRETTE sikre den enkeltes samvittighet og ikke skremme noen fra å gå ut på gata 8. mars. I diskusjon med Kvinnefronten = «8 mars komiteen» i Tromsø 1977, står kvinnefrontere fram og argumenterer for at en på 8. mars må kunne reservere seg mot sjølbestemt abort, men likevel gå under den generelle og utvanna parolen: Kamp mot all kvinneundertrykking. Hovedparolen sier oss ikke noe om hva eller hvem som undertrykker - eller hvordan vi skal nå denne målsettinga. Kravet om SJØLBESTEMT ABORT sto i sentrum for Kvinnefrontens arbeid i 1975. I dag er Kvinnefronten villig til å skyve dette kravet i bakgrunnen for å få med så mange som mulig.

Tre eksempel fra parolediskusjonene er trukket fram her: 1973: KVINNE - FORSVAR

DITT NEI TIL EEC!
1974: SOLIDARITET MED CHILES KVINNER MOT FASCISMEN - FOR SOSIALISMEN.

1977: VI KREVER FORTSATT SJØLBESTEMT ABORT.

Alle disse parolene gir uttrykk for politiske standpunkter og peker på en vei å gå for å få slutt på all kvinneundertrykking - men KF er mer opptatt av å mobilisere enn å klargjøre hva det mobiliseres til.

RESERVASJONSRETTE er ny av året når det gjelder 8. mars demonstrasjonen. Den framheves som et overordna prinsipp for demonstrasjonen. I fjor ble organisasjoner, partier og uorganiserte kvinner oppfordret til å delta, og det het at: «kamptog i Tromsø 8. mars arrangeres av Kvinnefronten.» I år har tilsøringen kommet et skritt videre. Det heter at 8. mars komiteen består av uavhengige kvinner. Kvinnefrontgruppene har plutselig skiftet navn til 8. mars grupper. I år oppfordres uavhengige og uorganiserte kvinner til å demonstrere for sine krav. KF mener at 8. mars er kvinnes dag, - ikke organisasjonenes. Clara Zetkin mente at dagen skulle understreke betydningen av at kvinner organiserte seg i sine fagforeninger og i den sosialistiske kvinnebevegelsen.

Vi mener at det organisatoriske arbeidet med 8. mars er endel av det politiske arbeidet. Kvinnefronten kan bestille opplegget fra en postboks i Oslo, parolegrunnlaget er det samme over hele landet: Løpesedler, plakater, merker: Alt er ferdig til mobiliseringskampanjen (jfr. nr. 5 av KK)

VI VIL VISE AT VI KAN STOLE PÅ EGNE KREFTER I KVINNEKAMPEN!

STARTSTREKEN SÅ VIDT TRUKKET OPP

I fjor sto vi sammen med PAG,s Kvinnegruppe, Kvinneforbundet og NKP,s kvinnegruppe om markeringen av dagen. Arrangementet fikk stor oppslutning. I år sørger vi for å ha større lokale og arbeidet med 8. mars starter opp tidligere slik at flere kan komme med i diskusjonene og det konkrete arbeidet. Nyfeministene er ei ny gruppe her i Tromsø som

har kommet til etter 8. mars i fjor. Denne gruppa vil også delta i stiftelsesmøtet som er et åpent møte. Når dette innlegget skrives 26. jan, er startstreken såvidt trukket opp, men den er trukket opp her i Tromsø, og det er opp til oss å føre kvinnekampen videre. Er du interessert, ta kontakt med noen av gruppene eller SVs kvinneutvalg boks 1030.

SV Jenter, universitetet

«SV-JENTER» og 8. MARS «PÅ ANNA VIS»:

SV MOT SAMARBEID!

Den 13.1 hadde 8. Mars-komiteen i Tromsø eit møte med representantar for SV si kvinnegruppe og Kvinnefronten. Dette møte skulle klargjøre om det var mogleg å samarbeide om markeringa av 8. mars 77. På møte kom det fram at det i hovudsak var semje om parolegrunnlaget til 8. mars-komiteen. SV-kvinnene re-severte seg førebels mot parola «Forby Norsk Front» utan at dette vart begrunna.

Samstundes var dei og usemde i reservasjonsretten og i kven som skulle sitte i leiinga for 8.Mars-arbeidet. Eit nytt møte vart

planlagt fastsett til 21.1. for om mogleg å kome vidare i diskusjonen. SV-kvinnene ville og kome på fyste allmøte for å ta opp usemja der. Dei stilte ikkje opp på nokon av møtene og avviser vidare diskusjon med 8.Mars-komiteen. Leiinga i SV har handsama saka.

No går «SV-jenter» ut på vegg-aviser o.l. med argument som «Kvinnefronten står bak», «Reservasjonsretten er en myte» osv. Dei ønsker ei «tverrpolitisk» leiing av 8.Mars-arbeidet der berre representantar for dei ulike parti og kvinneorganisasjonar skal sitte. Dette er ikkje «å stole på egne krefter» som dei hevder,

men å legge kvinnekampen fram til hestehandel mellom ulike grupperinger.

Reservasjonsretten er ikkje ei «myte», men eit prinsipp som gjev kvinner høve til å demonstrere for krav dei meiner er rett sjøl om dei ikkje har teke standpunkt til alle paroler som vert reist i toget. SV-jentene legg opp til «50 bak eit krav» medan reservasjonsretten gjev høve til 500 bak ti rettvise krav.

AVVIS «ALTERNATIVET», SLUTT OPP OM DEMONSTRASJONSTOGET!

SV-jenter og andre grupper

velg å gå i spissen for «alternativ» 8.Mars markering i staden for å slutte opp om eit demonstrasjonstog der dei i hovudsak er semde i parolane. Ei alternativ feiring er ikkje anna enn å splitte kvinner på 8.Mars. Kva anna er det når 8.Mars komiteen arrangerer eit demonstrasjonstog der dei viktigste kvinnekrava vert sett fram og desse krava har brei støtte i kvinnerørsla?

Til dags dato (1/2) har dei ikkje lagt fram noko politikk for deira markering av dagen og vi har ikkje høyrd eit ord om kva for krav/paroler dei sett fram. «Alternativet» grunner seg i åpen uvilje til samarbeid med den

uavhengige 8.Mars-komiteen og Kvinnefrontarar.

Vi vonar dei vil innsjå innhaldet i «alternativet» sitt, ta opp att diskusjonen om usemja med 8.Mars-komiteen og slutte seg til den rette markeringa av kvinnene sin internasjonale kampdag. Berre motstandarar av kvinnekampen er tent med at 8.Mars markeringa vert splitta i to ulike arrangement.

Slutt opp om demonstrasjonstog 8.Mars!

B.G. A.H.

Dessutan skal universitetet ha bruksrettigheter til lokala.

Saka like langt

Det er vanskelig å avgjere i dag om universitetstinget si avgjer vil få noen innflytelse i kommunen si vidre drøfting av saka. Men det er klart at universitetsdirektøren, varaordføraren, formann i Tromsø byggenemd, medlem av organisasjons- og økonomiutvalget, - Haugli - vil kunne utøve sin innflytelse slik at det ikkje treng om å bli noe avvik frå tidligare planar. Men då er vi like langt. Det er særlig brukarane som kan bli dei skadelidande. Eg tenke i særlig grad på Hålogaland Teater og Tromsø Kunstforening, men også dei einskilde amatørgrupper i byen. Dersom Grønne-gateprosjektet vert vedtatt, vil

byggekostnadene verte mest dobbelt så store, og prisane på utleiebasis deretter. Dette vil ikkje tjene kulturlivet i byen, som det så vakkert heiter frå de høge herrar.

Jostein Karlsen

Velkommen til OKTOBER BOKHANDEL Grønnegt. 35

Åpent: Hverdager 11 - 17, lørdager 10 - 14.
Stort utvalg i sosialistisk og progressiv litteratur.

BØKER ARBEIDERKLASSEN TRENGER:

- marxismens klassikere
- politisk teori
- norsk skjønnlitteratur
- utenlandsk skjønnlitteratur
- dikt og prosa
- barne- og ungdomsbøker
- tidsskrifter

PLATER, KASSETTER OG PLAKATER
Oktober bokhandel har også bøker du ikke får på andre bokhandler.

SLUTT OPP OM 8. MARS- KOMITEEN SITT ARRANGEMENT!

«I 1907 holdtes i Stuttgart samtidig med den internasjonale kongress den første internasjonale kongress av kvinner. Det ble opprettet et internasjonalt kvinnesekretariat, med Clara Zetkin som leder, og «Gleichheit» som organ. Der skulle holdes en internasjonal konferanse hvert tredje år. På en senere konferanse i København i 1910 blev der vedtatt at man skarpt skulde skille seg fra den borgerlige kvinnebevegelse. Den 8. mars ble innstiftet som kvinnenes internasjonale demonstrasjonsdag». (Sitat: Arbeidernes Leksikon.)

HISTORIKK: KVINNEKAMPEN FRA 1910 TIL I DAG

Noreg var på baa disse konferansane representert av medlemmer frå Arbeiderpartiet sitt Kvinneutvalg. Anna Gjostein refererer frå «Den 2. internasjonale sosialdemokratiske kvinnekongress» i «Kvinnen», 1. sept. 1910:

«Det var valgt 130 delegater fra 160 land, med overvekt av skandinaviske representanter. De viktigste diskusjonene på møtet var kvinnestemmeretten, nattarbeid og «beskyttelseslovene» generelt».

I spørsmålet om stemmerett gjorde to linjer seg gjeldane:

1) Alminnelig stemmerett for alle kvinner og menn.
2) Skrittvis utvikla stemmerett. Resolusjonen som vart vedteken, kravde ålmenn stemmerett. Med omsyn på spørsmålet om særvern for kvinner vart det stilla eit framlegg som gjekk ut på «forbud mot nattarbeide, men kun i forbindelse med nattarbeid som samtidig er forbudt for menn». Særvern ville føre til at kvinner mista jobbane sine i konkurranse

é ed menn, var argumentasjonen. Framlegget vart nestemte. Dei fleste krava som vart stilt, var sams for kvinner i heile Europa men 8. mars demonstrasjonane markerte også stønad til streikande kvinner i USA. 8. mars 1911 var 30000 samla til demonstrasjon for desse krava.

8. MARS- DEMONSTRASJONANE ATTREIST

Feiringa av dagen vart teken opp i Noreg først i 1920-åra, men mot slutten av 20-åra vart dagen «gløymd». Arbeiderpartiet si kvinnegruppe hadde gått i spissen for feiringa av dagen, og det passa då ikkje så godt at dei reiste kvinnekrav samstundes som Arbeiderpartiet gjorde så mykje som mogleg for å jage kvinna attende til kjøkkenet under krisa i 30-åra.

Etter krigen har Norsk Kvinneforbund markert dagen i ei årrekke, men det var ikkje før spirene til Kvinnefronten synt seg, at tradisjonen med demonstrasjonstog vart teken opp att. I Tromsø vart dagen markert med tog fyrste gongen i 1970. 700

gjekk under hovudparola «Kamp mot all kvinneundertrykking». I 1976 vart det splitting mellom dei ulike kvinneorganisasjonene. Kvinnefronten sitt tog samla 450 menneske, og SV/NKP/PAG samla 150 på Grandtoppen. K.F. gjekk heile tida inn for einskap i 8.mars-feiringa. Tala over syner heilt klårt at det er dei uorganiserte kvinnene denne splittinga går ut over. 8.mars vart stifta som kvinnene sin internasjonale kampdag, og ikkje dei ulike kvinneorganisasjonane sin dag.

UAVHENGIG 8. MARS- KOMITE DANNA

Kvinnefronten har teke initiativ til å skipa ein uavhengig 8.mars-komite i Tromsø. Komiteen er sett saman av organiserte og uorganiserte kvinner og har ei plattform som er vedteke ut frå krav dei meiner er riktige å setja fram 8. mars.

Dei vedtekte parolane til komiteen:

Hovudparole: KAMP MOT ALL KVINNEUNDERTRYKKING!

- Sjølvvald abort no!
- Gratis dagheim til alle barn!
- Kvinner. Krev rett til arbeid!
- 6 måneders svangerskapspermisjon med full lønn!
- Prevensjonsveiledning i grunnskulen!
- Kamp mot bruk av kvinner som salgsvare!
- Kamp mot all imperialism!
- Solidaritet med frigjeringsrørslene!
- Støtt det chilenske folket sin kamp mot fascismen!
- Forby Norsk Front!

PAROLEGRUNNLAGET

8. mars er kvinnene sin internasjonale kampdag. Det er ein sær viktig dag for alle dei som meiner at kvinner vert undertrykt på ymse vis i samfunnet. Parolegrunnlaget til 8. mars-komiteen tek utgangspunkt i krava dei norske kvinner stiller i dag, og i parola «internasjonal solidaritet». 8.mars-toget skal reisa krava som kvinnene stiller, og 8.mars-arbeidet skal vidareutvikle desse krava. Parolegrunnlaget dekkjer dei mest sentrale krava i dag. Fleire av parolene dekkjer krav som svært

mange kvinner står bak. Døme på dette er parola om sjølvvald abort, og kampen mot all imperialism, og stønad til det chilenske folket.

Grunnlaget som heilskap gjev uttrykk for ein politikk for kvinnedagen som har brei støtte og oppslutning, samstundes som kvar av parolene kan mobilisera mange.

ORGANISERINGA AV 8. MARS-ARBEIDET

8. mars-komiteen grunner arbeidet

desse er mot kvinna. Desse kvinnene har den like klare retten til å markera sitt standpunkt gjennom demonstrasjonar 8. mars.

Reservasjonsretten er eit prinsipp, men sjølv sagt inga hindring for at ein freister oppnå størst mogleg semje om parolene. Reservasjonsretten tyder ikkje at kvar kvinne skal ha si parole eller at paroler som strir mot hovudparola skal verta vedteke. Organiseringa av arbeidet sikrer at alle

OVERGANGER

7

økninger, samtidig som de overnevnte forhold vedvarer. Med utgangspunkt i de tilskuddsordninger som er fastsatt av departementet, er det styrets ansvar å sørge for en sunn økonomi. Vi fant det derfor uriktig av styret å gå inn for at Samskipnadens midler skulle bli brukt til uforholdsmessige store lønnsøkninger i sentraladministrasjonen.

Styret vedtok likevel dette mot studentenes 4 stemmer, og vi anket saken inn for departementet. Pr. 27/1 har vi ennå ikke hørt noe derfra.

Studentrepresentantene i styret i Samskipnaden.

MAKT OG AVMAKT? — av Eirik Fiva —

Gudmund Hernes:
MAKT OG AVMAKT
Universitetsforlaget 1975.
38 kroner.

En adekvat forståelse av makt / avmakt-forhold tilsier at slike forhold relateres til de historiske spesifikke produktionsforholdene vi lever under, sammenfattet i en teori hvor produktionsfæren bør gis primordinalitet.

Ein samla redaksjon slutter seg fullt til Darwin P. sin fyndige og treffande kommentar!

Hovedkritikken mot Hernes blir at de kapitalistiske bevegelseslover smuldrer bort i en maktsosiologisk reduksjonisme.

Vi mener ikke at alle forhold under kapitalismen blir subsumert under kapitalens kretslop. Det vi kunne kalle «vessenslogikk» bestemmer relasjonene innenfor det felt verdiloven gjelder, uten at verdiloven utsetter de fenomener den ordner. Det dreier seg altså ikke om noen identitetslogikk. Videre vil en analyse av det vi kunne kalle si oss noe om verdilovens rekkevidde over for sektorene, altså sektorer som ligger utenfor kapitalens kretslop. For det tredje vil det være områder hvor verdiloven ikke gjør seg gjeldende i det hele tatt.

Hernes' bok anbefales herved ikke. Eirik Fiva (sign.) («Studentvisa i Tromsø». Organ for studentene ved Universitetet i Tromsø, nr. 2 — nov. 1976)

Det er (forholdsvis) lenge siden vi har brukt den kommentaren vår og nå. I håp om å oppveie dette latterlige misforhold bringer vi den derfor idag, i sin helhet. Her kommer den:

I det indre av Borneo skal der etter-sigende finnes et jungelkratt så tett at selv ikke en velvoksen gorilla er i stand til å trenge igjennom det. Et slikt jungelkratt finnes ikke hos oss. Til gjengjeld har vi magisterne. Sitat slutt. Vi ønsker herr Eirik Fiva velkommen i bevegelsen.

På vegne av
NORSK DUSTEFORBUND
(Avd. for «Gode Litteraturanmeldelser»)

Darwin P. Erlandsen
president

det sitt på allmøter og lokale grupper i ulike miljø, - skular, arbeidsplassar, drabantbyar osv. Dei lokale gruppene har til oppgave å aktivisere flest mogleg på ulike nivå, - sikre diskusjon av parolegrunnlaget, og sjølv sagt freiste å nå så brei semje som mogleg om parolene. Lokalgruppene ska og diskutere lokale krav dei meiner det er viktig å fremja, diskutere 8. mars med andre, og mobilisere mange kvinner og menn i tog 8. mars. 8.mars-komiteen kallar inn til allmøte når dette trengs. Her vert parolegrunnlaget diskutert, og elles diskuterer ein mobiliseringa og arbeidet ellers.

Sjølv sagt er det best om alle kan verta samde om parolegrunnlaget. Men kvinnerørsla i dag er sett saman av kvinner med ulik bakgrunn og skoloring. Alle kvinner som ønskjer å kjempa i mot undertrykking av kvinner, lyt ha rett til å demonstrera for rettvise krav 8. mars.

Ei kvinne som har teke standpunkt for 6. måneders svangerskapspermisjon med full løn har rett til å demonstrera for dette kravet utan å ha teke standpunkt mot imperialismen. Samstundes har mange norske kvinner eit klårt syn på kva imperialism og fascisme er, og kva for trugsmål

skal få høve til å diskutere seg fram til størst mogleg semje om parolegrunnlaget, også lokalt. Samstundes sikrer reservasjonsretten at organisasjonar kan slutta seg til under einskildparoler, utan at dei treng å ha teke standpunkt til resten av parolegrunnlaget. Når ein slutter seg til demonstrasjonstog 8. mars, støtter ein kvinnekampen. Ein markerer at ein meiner det er naudsynt å kjempa for kvinnene sine krav, og ein setter makt bak krava. Ein er med på å føra krav ut, slik at så mange som mogleg kan få kjennskap til politikken og verta med i arbeidet.

TAK DEL I 8. MARS- ARBEIDET, VER MED I DEMONSTRASJONANE!

Det er skipa lokalgrupper på ISV, ISL, Teoribygget og Gjenomgangsbygget. Desse gruppene er opne for studentar og tilsette. Vi oppmodar kvinner og menn til å slutta seg til gruppene, taka del i diskusjonane om parolane generelt, om dei lokale krava, og om mobiliseringa til toget.

Det er planlagt eit ope møte om 8.mars på Universitetet i midten av februar, då dei lokale krava skal diskutera. Se annonsering seinare, og kom på møtet!